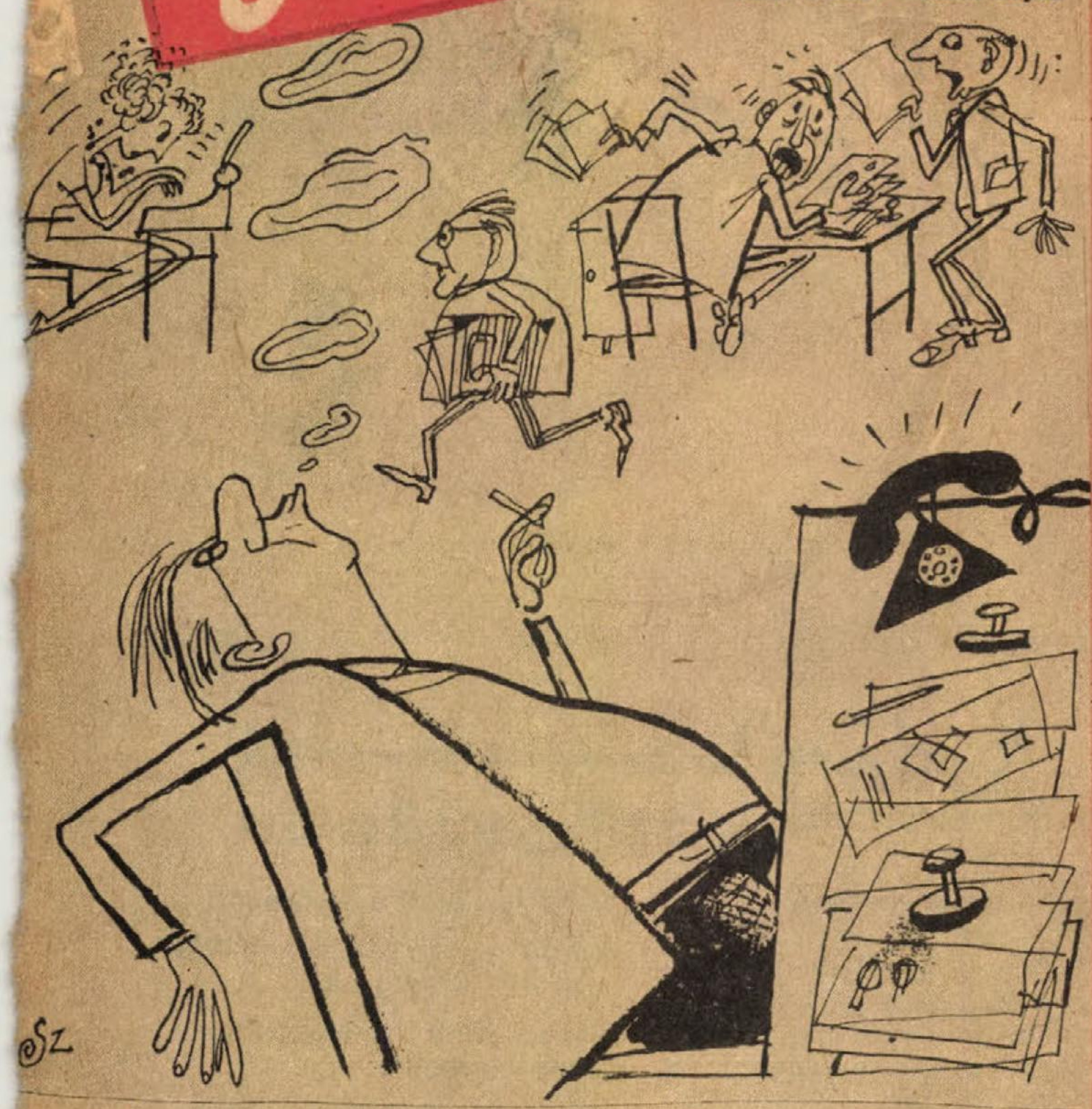
XVIII. évfolyam 48. szám · Ára: 1 forint · 1962. november 29.

# Ludas Matyi

## Szó volt róla a kongresszuson...

### Van ilyen

Szür Szabó József rajza



– Könnyű neki lazsálni! A múlt hónapban kapott prémiumot!

### Hála

Szegő Gizi rajza



– ... És köszönöm neked, hogy a párt gondol az özvegyek helyzetére is ...

### Téesz., ahol nincs előleg...

Erdei Sándor rajza




– Kérnék félretenni két jó jegyet a zárszámadásig!

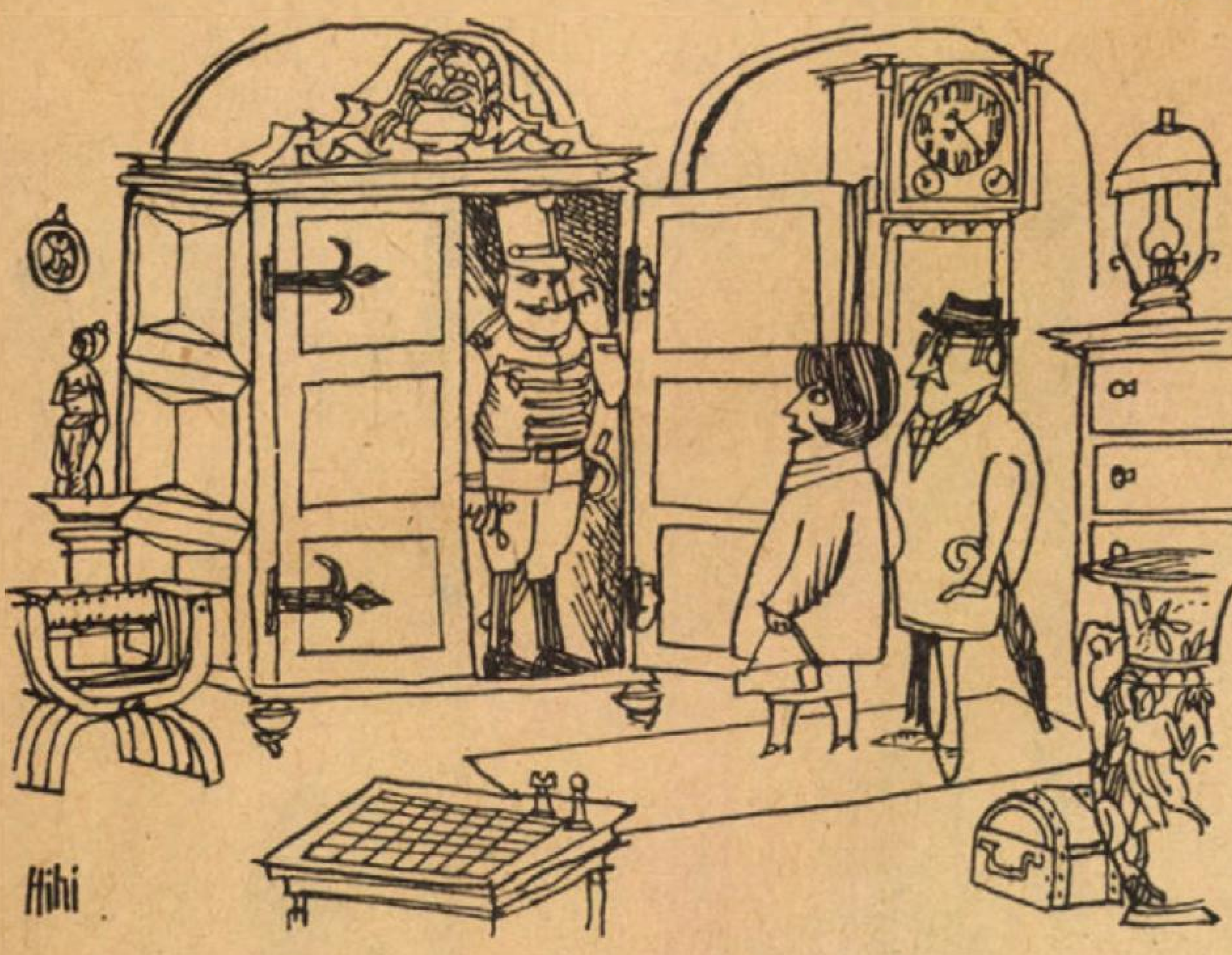
### Egy mozi ruhatárában

Vasvári Anna rajza



## Régiségboltban

Hegedűs István rajza



– Ezt a szekrenyt megvehetnénk, Béla ...

## Megkezdődött a jégkorong-idény

Erdei Sándor rajza



– Maga melyik csapatban játszik?
– Én csak néző voltam ...

## Fiatal művészek védelmében

*A Tévét nézzük talán tizenketten,*
*ezúttal igen elégedetten,*
*egy jó műsort véletlen érve tetten.*

*A címe: „Ki mit tud?" Ó, pompás esték,*
*a nézők mind oly szívdobogva lesték,*
*hogy országunkban mennyi a tehetség!*

*Egy kislány lép fel. Minden művész álma!*
*Beültetik —, mert oly remek a száma —,*
*a győzteseknek büszke vonatába.*

*Ott ül tehát, elkáprázva a fényben,*
*kipirult arccal, boldogan, szerényen —*
*és ekkor éri őt a szörnyű szégyen.*

*Sosem felejti ezt a rémes percet,*
*a zsürinek egy másik jobban tetszett,*
*ki másként mondott el egy hosszú verset.*

*Rászóltak máris: — Adja át helyét! —*
*A lány felállt, sápadtan nézve szét,*
*s úgy érezte, elsüllyed, míg nelép ...*

*Lám — mondom én —, szégyen senkit sem érne,*
*ha oda fel, a győztesek helyére*
*őket csupán a végén ültetnék be.*

*— Á! — szól egy rideg szakember s legyint —*
*ez romantikus felfogás megint!*
*Ez így van jól, a rendezés szerint!*

*Mert érezzék meg rögtön ebből is,*
*hogy hát e pályán — tudja meg ön is —:*
*a rózsa mellett ott van a tövis! ...*

**Lovászy Márton**

## Modern közmondások

Korunk szellemi életének — nem tudom, megfigyelték-e — súlyos hiányossága, hogy nincsenek mai témájú, a tudomány gyors haladását is visszatükröző közmondásaink. Ha körülnézünk a közmondások területén, azt látjuk, hogy valamennyi a régimódi, letűnt, primitív korszakok bölcsességét sugározza. Vajon a mai csillagász, aki a világegyetem korát vizsgálja, megelégedhet-e olyan mondással, amely az idő végtelenségét olyan matematikai megfogalmazással fejezi ki, hogy több nap, mint kolbász?

Sajnos, a nép száján nem keletkeznek új közmondások, nincs serkentő kezdeményezés. A csillagokat ostromoljuk, atomenergiát szabadítunk föl békés és egyéb célokra, antibiotikumokkal győzünk le súlyos betegségeket, ugyanakkor hiányoznak a közmondások, amelyek a korral, a tudomány fejlődésével lépést tartanak.

Itt feltétlenül tenni kell valamit, el kell indítani ezt a fontos folyamatot. Ennek érdekében szeretnék útjára bocsátani néhány mai közmondást, amelyek korunk számottevő vívmányait sem hagyják figyelmen kívül. Kérem magát a népet, hogy vegye szájára ezeket az új közmondásokat, alkalmazza nehéz helyzetekben, s alkosson maga is néhányat azzal a teremtő kedvvel, amely mindig népi sajátosság volt.

A szerény próbálkozások most következnek:

*Elektron teszi az izotópot.*

*Lassú láncreakció békés atomenergiát ad.*

*Pontosság a matematikusok udvariassága.*

*Szegény atomtudós nehézvízzel főz.*

*Kerülgeti, mint bolygó a forró napját.*

*Kicsi a vírus, de erős.*

*A szabad neutrontól ments meg, Uram, minket!*

*A gép is ember.*

*Asztronauta házája széles e világűr.*

*Könnyebb a tevének a tű fokán általmennie, mint az alfa-részecskének átjutnia egy ólomlemezen.*

*Legjobb a geodéziai út.*

*Ne fuss olyan szputnyik után, amely nem vesz fel!*

*Nincsen foton hullám nélkül.*

*Világos, mint egy szupernova.*

*Rossz pénz és energia nem vész el.*

*Másról beszél, mint Heisenberg, amikor az elektron helyét kérdik tőle.*

A fentieket mint a nép egyszerű gyermeke írtam, s arra kérem a nép más egyszerű gyermekeit, hogy közös erővel pótoljuk a hiányt, s lássuk el korunkat izzóan mai, a mi problémáinkat tükröző közmondásokkal.

**Feleki László**

# ŰZÖTT VAD

Megyek át a gyár néptelen udvarán, ládarakásokat, vasdarabokat kerülgetve. Egyszer csak valami megüti a fülemet:

— Pszt! — ezt hallom.

— Kérem — nézek körül bizonytalankodva —, eddig se lármáztam. Ki van itt és hol?

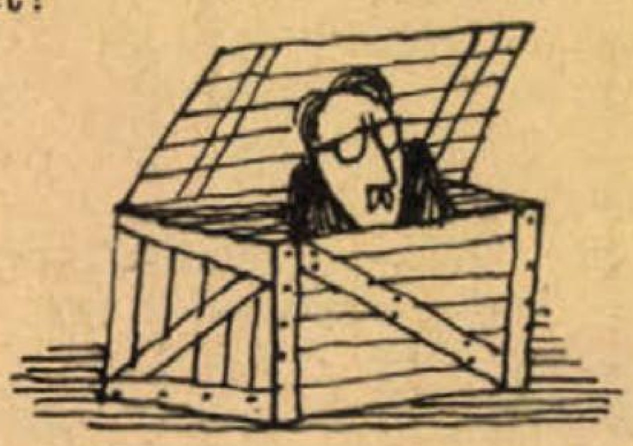
— Egyedül van? — kérdezi az egyik láda.

— Igen.

Balog kartárs feje bukkan elő a ládából.

— Maga mit csinál itt? — kérdezem.

— Nem hallotta az esetemet?



— Most jöttem meg szabadságról. Két hétig a Mátrában üdültem.

— Hogy vannak a rokonaim? — kérdezte Balog kartárs mélabúsan.

— A rokonai?... Nem volt hozzájuk szerencsém...

— Dehogy nem. Biztosan találkozott velük.

— Egyetlen Baloggal sem találkoztam az erdőben.

— De nyúllal, őzzel, fácánnal, ugye igen? — mosolyodott el fájdalmasan Balog. — Mert ők az én rokonaim.

— Valóban? — néztem rá zavartan, és szerettem volna továbbállni.

Balog kartárs görcsösen a kabátom egy gombjába kapaszkodott:

— Igen, űzött vad vagyok én is. Űzött vad, ennél a vállalatnál.

— Ilyen státuszról eddig még nem hallottam — próbáltam viccelni. — Mikor nevezték ki űzött vaddá?

— Tíz nappal ezelőtt — felelte halálos komolysággal. — Igen, amikor egy faliújság-cikkben megbíráltam Kopácsit, az osztályvezetőmet. Tíz nappal ezelőtt még boldog ember voltam, megbecsült előkalkulátor. Azóta űzött vad vagyok. Kopácsi, az osztályvezetőm, nem köszön vissza, és nem kaptam prémiumot sem.

Gyanút fogtam:

— De hiszen az elmúlt tíz napban nem is volt prémiumosztás!

Keserűen bólintott:

— Ez mit sem változtat a tényeken. Kifogás mindig akad. Ezt válaszolta Kopácsi is, amikor panaszkodtam neki.

— Szóval két hete itt él?

— Mint az űzött vad — bólogatott. — Kénytelen vagyok. Nézze, rozsdás gépalkatrész-színű ruhát csináltattam, hogy nehezebben ismerjenek fel.

— Mondja, Balog kartárs, biztos maga abban, hogy valóban üldözik?

— Kétségbevonja? — nyüszített felháborodva. — Tegnap is három órán át hajszoltak, itt körben a gyárudvaron.

— Kicsoda?

— Kopácsi osztályvezető. Mert megbíráltam.

Léptek zaja hallatszott, majd egy esengő férfihang szólalt meg a közelből:

— Balog kartárs, az isten szerelmére, jöjjön már dolgozni. Senki sem üldözi magát, itt hozom a számlákat, rengeteg a restanciánk!

Balog kartárs diadalmasan a hang felé intett:

— Még most sem hiszi, hogy üldöz?... Méghozzá milyen trükkökkel jön... Dehát az ilyenek sohase nyíltan támadnak. Orvvadász! — és visszahúzta fejét a ládájába.

Kopácsi osztályvezető ekkor előbukkant a ládahalmaz mögül, kezében papírlapok. Bizonytalanul tekingetett jobbra-balra:



— Tudom, hogy itt van valahol, Balog kartárs! — szólalt meg újból. — Nézze, ide leteszem a restanciáját.

Az osztályvezető ekkor látott meg engem:

— Majd adja oda neki, legyen szíves. Én nem merek a közelébe menni, mert megint nekem támad, hogy miért üldözöm.

Balog kartárs ekkor hirtelen kiugrott a ládából:

— Kopácsi kartárs! — kiáltotta. — Miért üldöz engem? Azért, mert bátran megbíráltam a faliújságcikkben? Hallgasson ide!...

Kopácsi osztályvezető a fejéhez kapott:

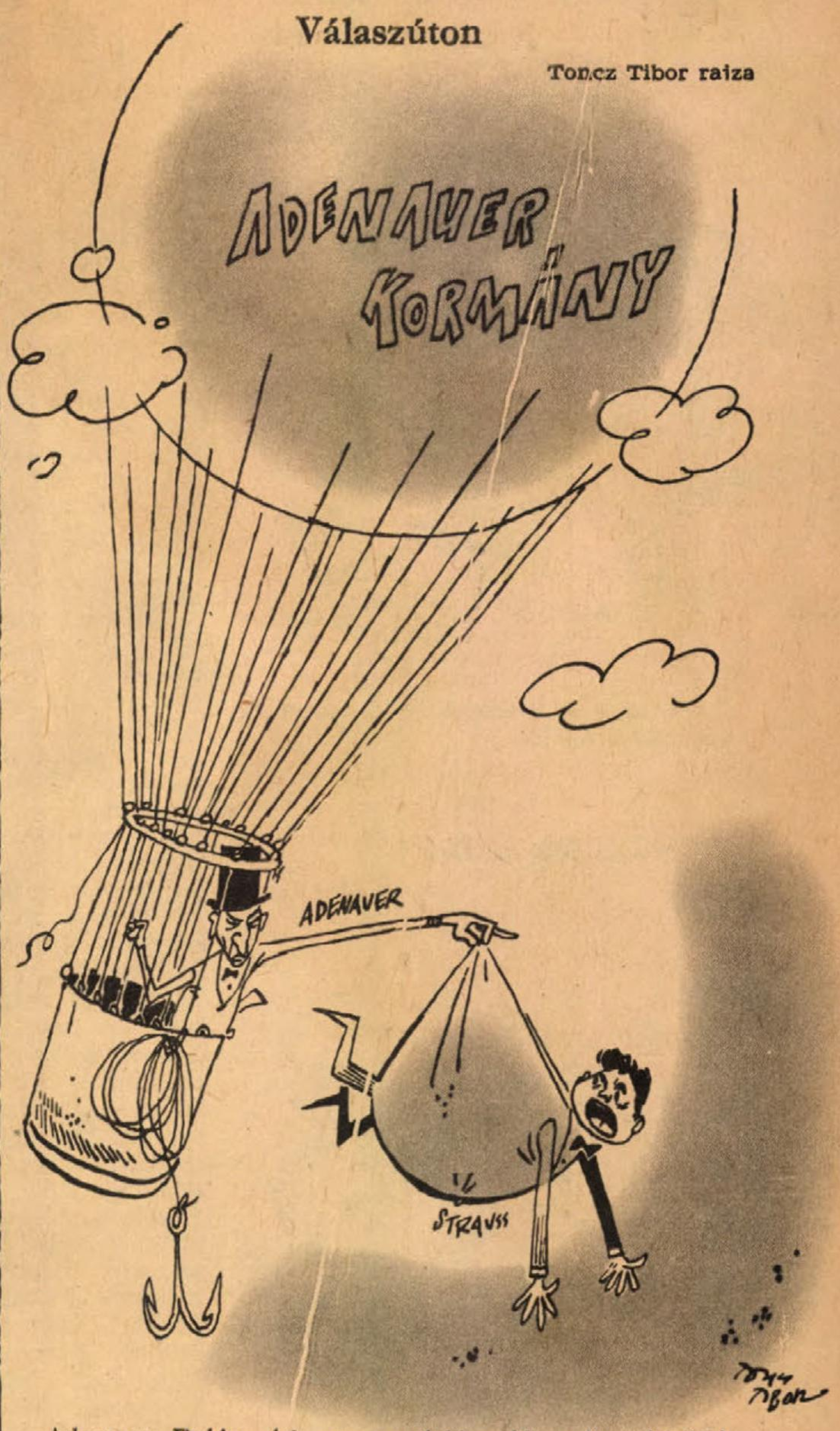
— Már megint kezdi! — sikoltott, és rémülten futásnak eredt.

Alig bírt elmenekülni az űzött vad elől.

**Dunai Ferenc**

## Válaszúton

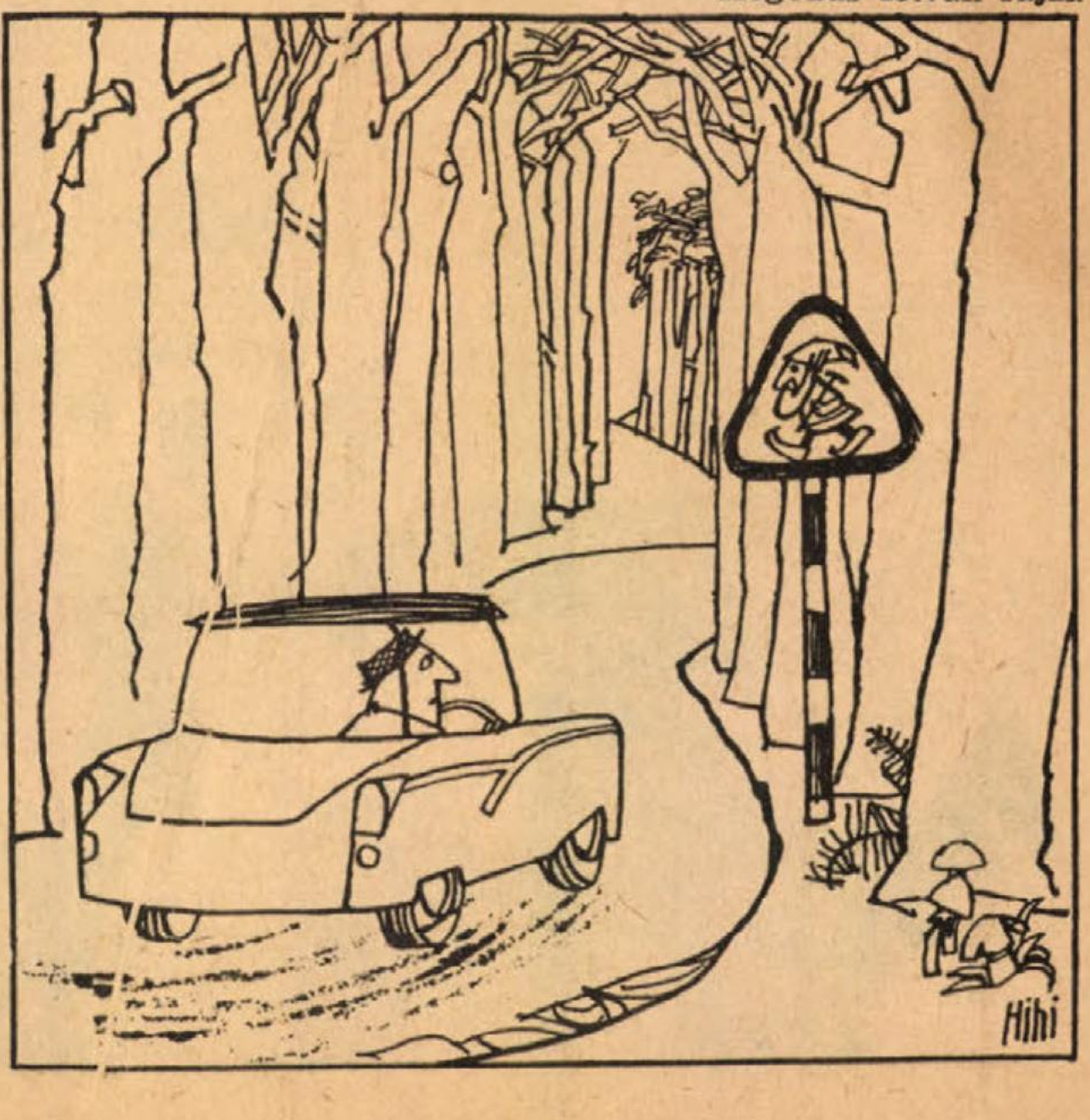
Toncz Tibor rajza




Adenauer: Dobjam ki, vagy ne dobjam ki, ez itt a kérdés!

## Erdő mélyén

Hegedűs István rajza



## Az óvatos jövendőmondó

Toncz Tibor rajza



– Nem, nem, fiacskám! Filmrendezőnek nem merek jósolni...

## Szállítják a bort

Szegő Gizi rajza



– Miért engedték őket inni?
– Érdekeltté kell tennünk a dolgozókat...



# Lidi a mentőangyal

Kezdeném talán azzal, hogy Lidi, a mentőangyal, lényegesen különbözött hagyományosan ábrázolt kollégáitól. Lidi ugyanis gyönyörűen fejlett szarvakat viselt, ami angyaloknál, ugyebár, kissé szokatlan. Viszont a *Három Bokor Saláta* téesz Lidi feltűnésének idején nem nagyon válogathatott mentőangyalokban. Egy szó, mint száz, Lidi szarvasmarha volt. Hogy miképpen lett mégis mentőangyal? Elmondom·

Lidi igen szerény keretek és vérszegény tehenek között nőtt fel a *Három Bokor Saláta* téesz marhaistállójában. A *Három Bokor Salátáról* tekintélyes szakértők egyhangúlag elismerték, hogy nála gyatrább szövetkezetet még nem hordott hátán a kollektív mezőgazdaság. Így hát Lidi jóformán a saját erejéből küzdötte fel magát egy nagyszabású tehénkarrier csúcsára. Zsenije, ami nem lassacskán, hanem úgyszólván robbanásszerűen tört elő, egy napon eget kért és tejesrocskát. Lidi ugyanis alattomban akkora tőgyeket növesztett, hogy mikor a *Három Bokor Saláta* elnöke, Recece-Tót Mihály meglátta, nekitántorodott a falnak. Mivel pedig a *Három Bokor Saláta* akkoriban éppen cseppfolyós állapotban volt, vagyis beolvadni készült egy életképesebb szövetkezetbe, Recece-Tót Mihály fejében furcsa gondolatok kezdtek kergetőzni. Összehívta a vezetőséget, és kijelentette, hogy csoda történt, mert hogy a *Három Bokor Salátában* egy ilyen csodatehén születsen, mint Lidi, arra senkisem számított.

– De hát mit érsz azzal az eggyel, mikor a többit a jászol támogatja, hogy fel ne boruljon?

– Nem vagytok bölcsek – intette őket Recece-Tót Mihály –, mert ez a tehén többet ér, mint az aranyat potyogtató, mesebeli szamár.

Lidi pedig elindulva a karrier meredekén, néhány nap múlva másodosztályú marhakupéban utazott föl az országos kiállításra, ahonnan akkora díszoklevelet hozott haza, mint egy lótakaró.

Ekkor Recece-Tót Mihály ismét összehívta a vezetőséget, és bejelentette, hogy a cukorrépa és takarmánytök termeléséről ezennel áttérnek a sokkal jövedelmezőbb reprezentáció-termelésre. E célból többrendbeli beadványokat szerkesztett, támogatást követelve annak a társulásnak, amely, íme, olyan tehetséget nevelt a magyar szarvasmarhatenyésztésnek, mint Lidi.

Recece-Tót Mihály jól számított. · Nemsokára megeredt a hivatali forinteső, mely dúsan locsolgatta a *Három Bokor Saláta* kiapadt kasszáját. Lidi meg sztár lett. Fényképezték, filmezték, rendkívüli tőgyeit premierplanban mutogatták a nagyközönségnek.

Recece-Tót Mihály egyik külföldi tanulmányútjáról hazatérve, egy neobarokk stílusban épített, ötven férőhelyes istállóval ajándékozta meg Lidit, és mellé négy tucat jóltáplált alibi-tehenet költöztetett, hogy ne unatkozzon. Innen indult Lidi a kiállításokra, itt fogadta a sajtó képviselőit meg a szakértőket. És itt, az ország legszebb istállójában ünnepelték meg a tejelőzseni ötödik születésnapját, melyre hivatalos volt az ország minden számottevő marhatenyésztője. Az ünnepség bevezetőjeként átnyújtották a születésnapi tortát, melyre igen tapintatosan öt faggyúmentes paraffingyertyát helyeztek el. Lidi kegyesen megkóstolta, pedig előtte margarétát vacsorázott.

Hála a kitűnő boroknak, a hangulat már erősen emelkedett volt, mikor Recece-Tót Mihály kissé bizonytalanul felállott a kétszáz személyre terített asztal mellől, és poharát magasra lendítve, így szólott:

– Emelem poharam Lidire, minden idők legjobb fejőstehenére!

Ekkor azonban Lidi, az ünnepelt, szomorúan megcsóválta a fejét, és ékes marhanyelven csak ennyit szólt:

– Mú...

Azok számára, akik a marhanyelvet csupán aszpikban ismerik, hadd fordítsam le, mit mondott Lidi.

Azt mondta: Ön téved, uram, mert az önök legjobb fejőstehene nem én vagyok, hanem a magyar állam.

**Fülöp György**

## Jucika és a diszkrét pincér

Pusztai Pál rajza



# Hiánycikk

A vevő elégedetlenkedett:

– Szóval nincs semmi választék?

– Ne haragudjon a kedves vevő, de ilyesmit már régen nem tartunk raktáron!

– Érthetetlen! Ez már a tizedik üzlet, és mindegyikben ugyanezt hallom! Közben az illetékesek így meg úgy nyilatkoznak, hogy telve vannak a boltok...

– Telve is, tessék csak nézni a pultokat, roskadoznak az árutól...

– De éppen csak az, amit keres az ember, az nincsen... Mondja, kérem, de őszintén, a pult alatt esetleg, én nem vagyok smucig, hajlandó vagyok valamit áldozni... ugrik egy százas...

– De kérem, hogy tetszik gondolni... mi tisztességes...

– Jól van, jól van... nem akartam megsérteni... Talán mégis akad valahol egy elrejtett, vagy elfelejtett...

– Hát kérem szépen... várjunk csak, na, ha annyira ragaszkodni tetszik... tessék... itt van még egy... utolsó példány... kissé poros... de ilyent vásároltak nálunk főosztályvezetők, vezérigazgatók, sőt még (súgja a nevet) miniszter is... úgy bizony!

– Ilyent, ezt a koszosat? Mikor?

– Na, nem most, de annak idején... évekkel ezelőtt... ez a példány még itt maradt...

– Mit képzel maga...? Hogy egy ilyent... Az ember undorodik a kezébe venni... milyen szépeket hordtak az ismerőseim, barátaim, bársonnyal szegve, selyemmel hímezve...

– Hja persze, de sok-sok év előtt!

– Szóval más nincs... Kényszerítenek, hogy maszekhez menjek?

– Ahogy tetszik...

– Vagy talán a Bizományiba, ahol használtat, uraságoktól levetettet vásároljak... Arra akarnak kényszeríteni?

– Nagyon sajnálom...

– Hol a panaszkönyv? Adja ide a panaszkönyvet! Be akarom írni, hogy ez tűrhetetlen, ez botrány, hogy... micsoda világ ez!... az egész városban, az egész országban nem tud az ember beszerezni valamiféle testhezálló, igazi, régi fajta szemellenzőt.

**Nádass József**

## Nyugatnémet sajtószabadság

Szűr-Szabó József rajza




– Én vagyok az új gépírónő!

## Üzemfejlesztés

Mészáros András rajza

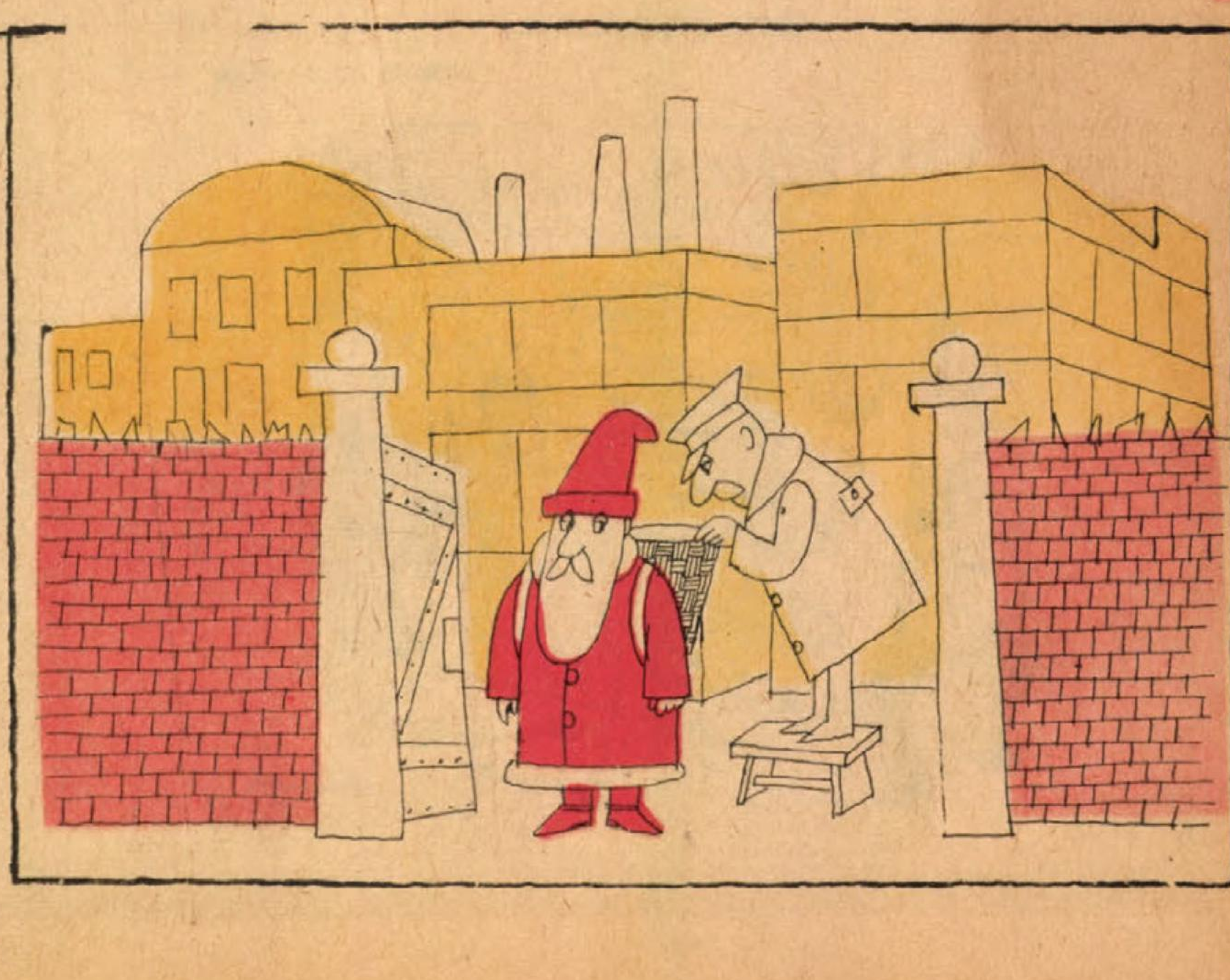



## A hazatérés varázsa

Balázs-Piri Balázs rajza



– Már alig várom, hogy rágyújthassak...



**Szigorú portás**

Kaján Tibor rajza



# Velem történt...

### NYÁRI TÖRTÉNET

Férjem, Kádár Mihály, gazdasági ellenőre volt a vállalat balatoni üdülőjének. A reprezentatív üdülőbe egy magyarul jól beszélő lengyel mérnökházaspárt is vendégül láttak két hétre. Azonban olyan jól érezték magukat, hogy az asszony felkereste az üdülő gondnokát, és megkérdezte, hogy nem maradhatnának-e még néhány napot. A gondnok meghallgatta a kérést, és azt válaszolta, hogy majd megbeszéli a dolgot Kádár elvtárssal. Ezen egy kicsit meglepődött a vendég, azonban tovább folytatta a kérést, miszerint egészségügyi fürdőt is szeretnének igénybe venni. Igen, felelte a gondnok, majd ezt is elintézem Kádár elvtárssal. A lengyel vendég erre kissé zavartan elhallgatott, majd azt mond-



ta: „Tudja mit, gondnok elvtárs, nem kérek semmit." Majd kisvártatva, magyarázatul hozzátette:

– Nézze, mi is nagyon szeretjük a Gomulka elvtársat, de azért minden apró-cseprő dologgal nem szaladgálunk hozzá.

**Kádár Mihályné**
XIII., Alig u. 3.

### NEVELEM A FIAMAT

Péter két és fél éves. Tegnap, amikor elvette a töltőtollamat az íróasztalról, rászóltam:

– Tedd vissza, kisfiam, a tollat!

Egyetlen szóval sem ellenkezett, de nem tette vissza.

Keményebb lettem.

– Azonnal tedd le a tollat, mert megverlek!



Péter nem állt kötélnek. Állt az íróasztal előtt, és kihívó pillantással nézett rám. Mintha csak azt kérdezte volna: kíváncsi vagyok, állod-e a szavadat?

Elvettem a tollat és Péter kezére csaptam. Éktelen sírásba tört ki. Így még sohasem sírt. Nem értettem, miért ez a nagy óbégatás, hiszen alig ütöttem a kezére.

A feleségem bejött a szobába, és megkérdezte:

– Miért sírsz, Péter?

– Édesapa megverte a kezemet – mondta elcsukló hangon.

– És miért verte meg?

– Bántottam a tollat...

– Ha bántottad, megérdemelted!

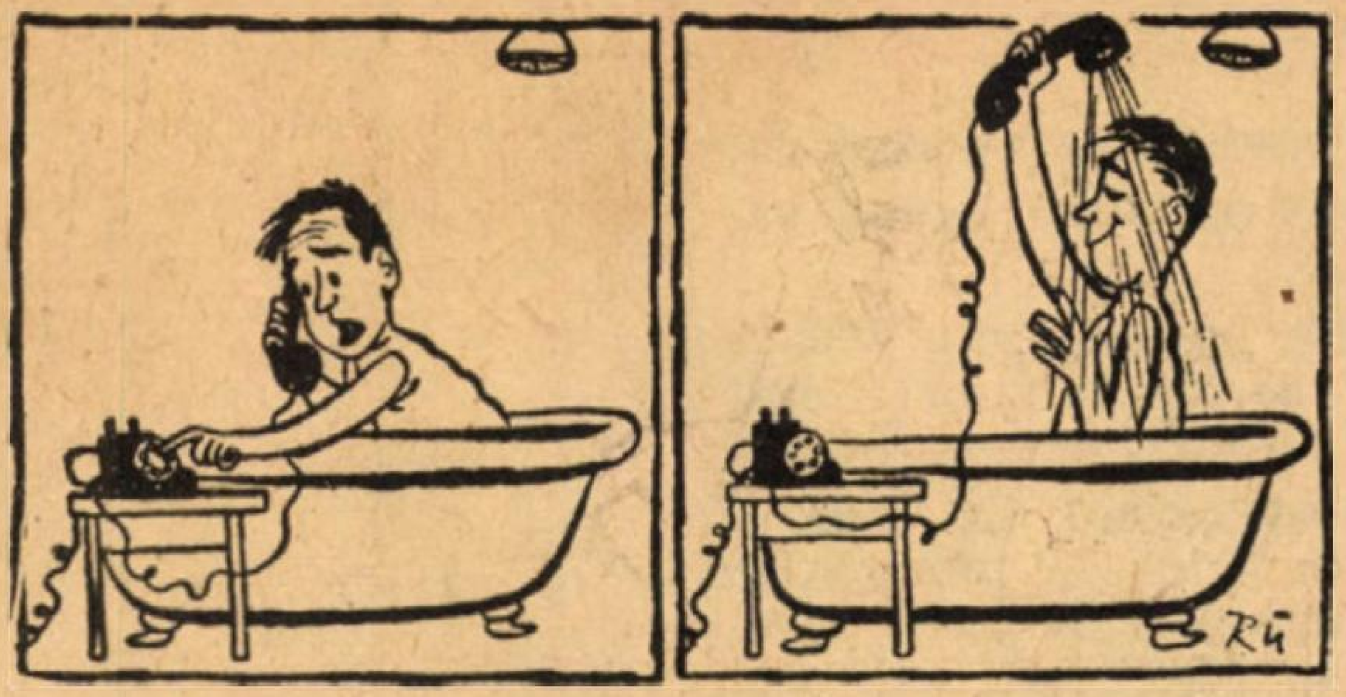
Abban a pillanatban Péter bömbölni kezdett:

– De ő a... ő a jó kezemet verte meg!...

**Mányi László**

## Ez aztán az újítás!

*(A Füles most megjelent 1963-as évkönyvéből)*



– Halló, házkezelőség? Kérem, elromlott a zuhanyom...

## VANNAK egészen FURCSA DOLGOK

### Bonni bon-mot

Franz-Josef Strauss nyugatnémet honvédelmi miniszter, aki sorozatos szabálytalanságok miatt a sajtó és a képviselőház állandó pergőtüzében él, legutóbb több mint egy óra hosszat szánalmas csűrés-csavarással védekezett a vádak ellen. Egy ellenzéki képviselő befelé tartott a parlament üléstermébe. A folyosón találkozott egy kollégájával.

— Ki beszél benn? — kérdezte.

A válasz így hangzott:

— Strauss önvédelmi miniszter...

### Mikor jó az amerikai kórház?

*Sir Robert Platt, a manchesteri orvosi egyetem professzora az Egyesült Államokban járt, és az amerikai viszonyokat tanulmányozta. Véleményét röviden így foglalta össze:*

*— Az Egyesült Államok kórházai kiválók, s ahhoz, hogy a beteg tökéletesen meg legyen velük elégedve, mindössze három feltétel szükséges: 1. A betegnek rengeteg pénze legyen, 2. ne igényeljen túlságosan sok ápolást, 3. abban a betegségben szenvedjen, amely ellen kezelik.*

### Kicsi a világ!

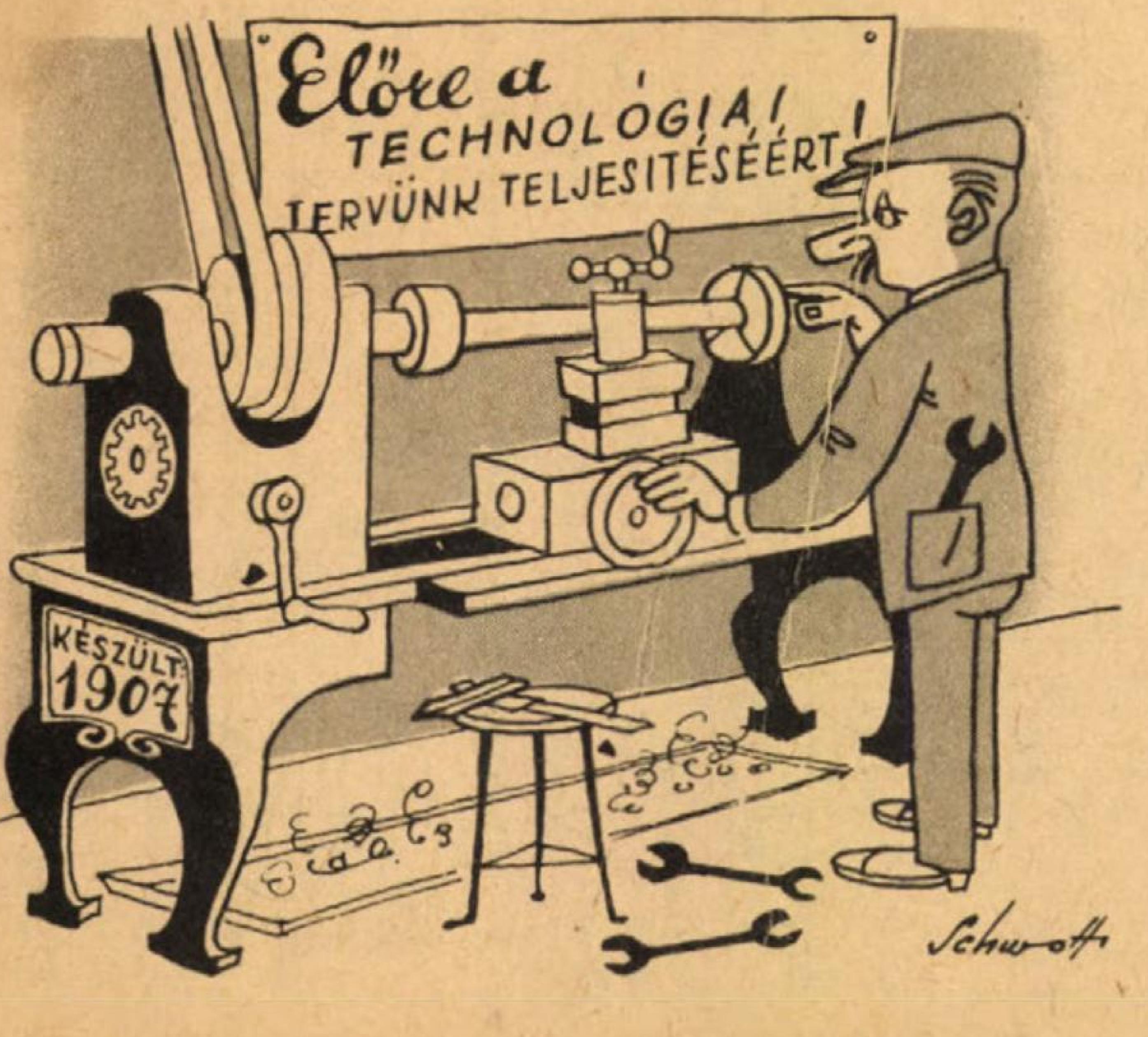
A londoni „Daily Mirror"-ban olvassuk az alábbi panaszos levelet Mrs. B. Field, wembleyi lakos tollából:

„Mi az ördögnek állunk még mindig sorba, mint a háború alatt, amikor jegyre kaptuk az élelmet? Olyanok vagyunk, mint a birkák, türelmesen várunk az élelmiszerüzlet pultja előtt, miközben az elárusítónők ügyet sem vetve ránk, nyugodtan pletykálnak!"

Nahát, hogy ebben az Angliában mik történnek!

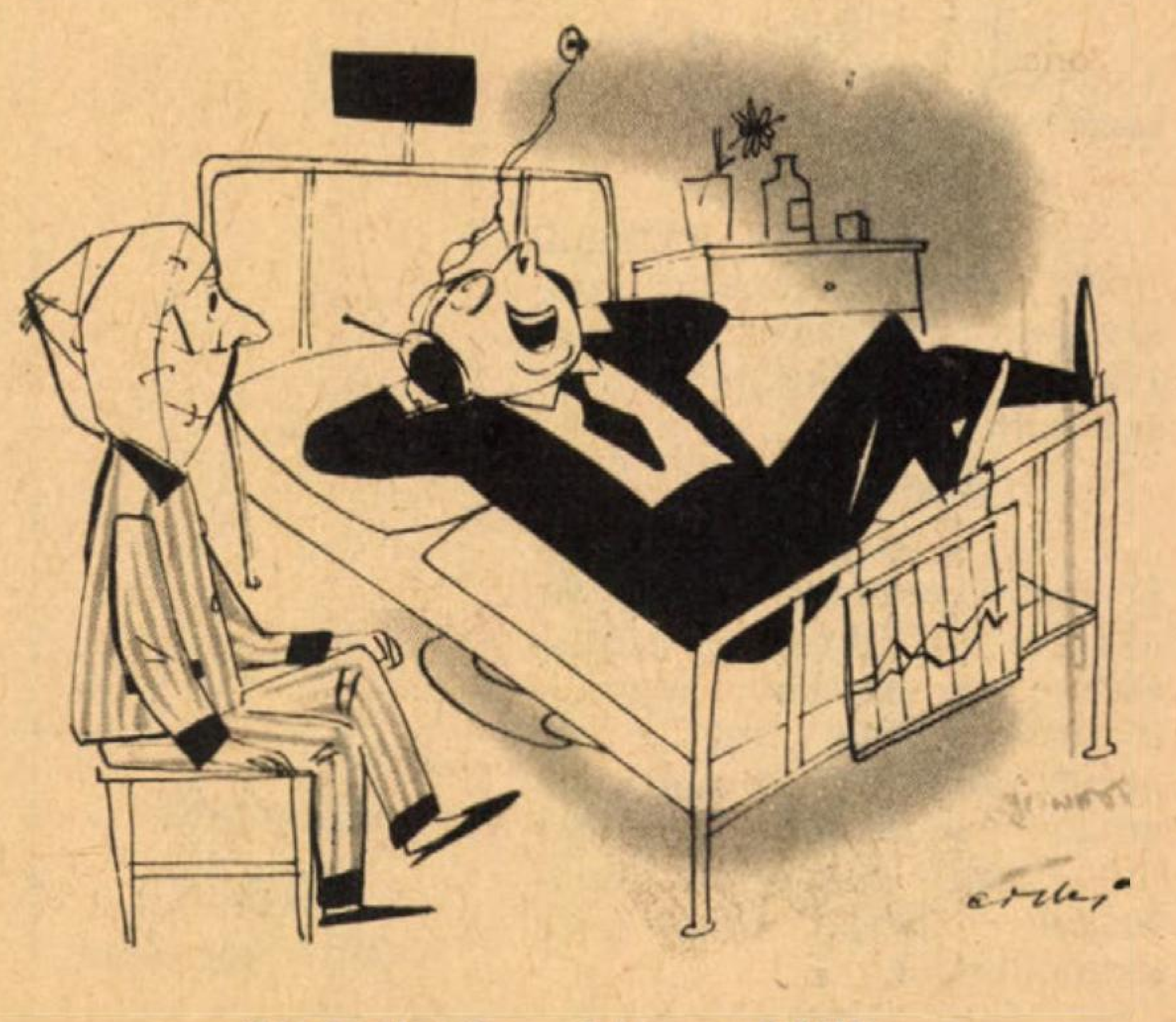
## Anakronizmus

Schwott Lajos rajza




## Vasárnapi beteglátogatás

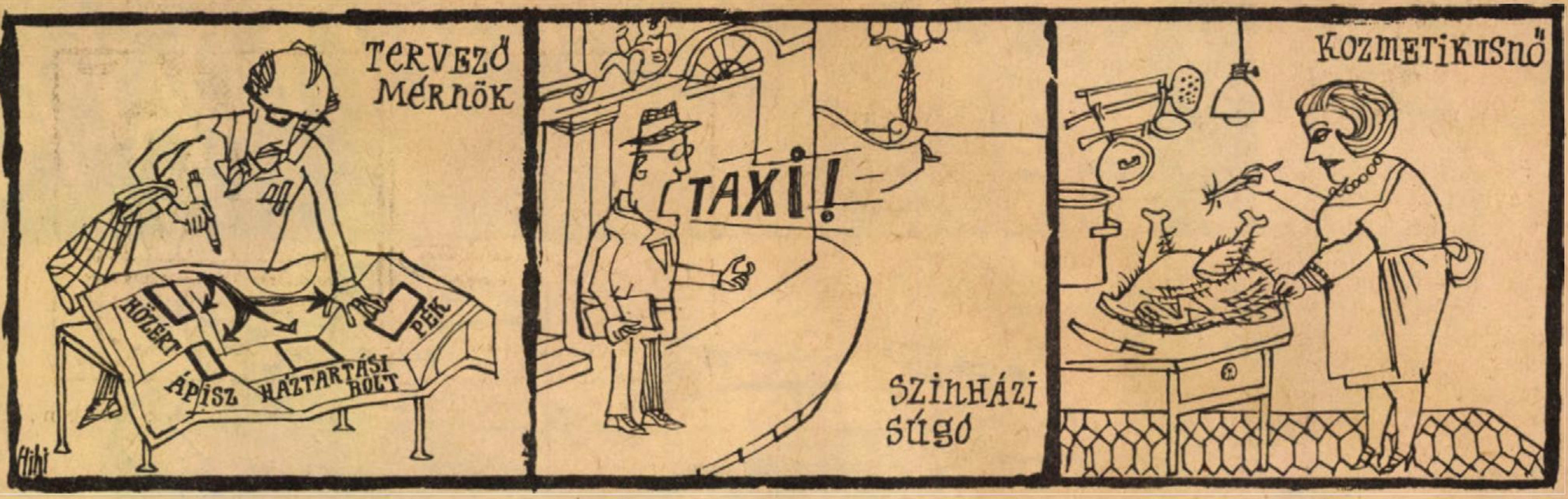
Erdei Sándor rajza



– ... Sándor bead ... fejes ... fölé!! ...

## MÁSODIK MŰSZAK

Hegedűs István rajza




# STEFANIA GRODZIENSKA: A NÁTHA

Arra ébredtem, hogy rosszat álmodom. Azt álmodtam, hogy fülemben egy hideg kötőtű, hátgerincemen egy csuka.

Sejtettem, hogy náthás vagyok. Ezt mondtam hangosan: „Begfázdam. Dátházs bagyog."

Robbanás következett. Ahogy visszanyertem eszméletemet, tudtam, mindössze tüsszentettem.

Felöltöztem és bizonytalan léptekkel elindultam a hivatalba.

— Ma nyúzottnak látszol — mondta barátnőm csípős hangsúllyal.

— Dátházs bagyog — feleltem szomorúan, és íróasztalomhoz ültem.

— Beczislaw — fordultam a hivatalsegédhez. Weczislaw nem mozdult.

— Beczislaw, bagának szóldam.

— Kérem, parancsoljon — mondta ő.

— Hozzon egy írógébet.

— Mit, kérem?

— Baga dem dudja, bi az az írógéb? — kérdeztem bosszúsan.

Végül hozta. Könnyek gördültek ki a szememből. Tüsszentettem.

— Mi történt? — kérdezte részvéttel.

— Dátházs bagyog — dörmögtem.

Ma nem voltam képes egy sort sem leírni és elhatároztam, behívatom Murszynskát, az osztály gépírónőjét. Tárcsáztam a gépszoba számát, és fülemhez szorítottam a kagylót.

— Gérem Burdczykát.

— Bocsánat, vous parlez français?

— Dem érdem. Bit bond?

— Do you speak English?

— Frázt. Dátházs bagyog és lengyelül bezéleg — mondtam és harmadszor kezdtem újra.

— Kérem, mit mond? — kérdezte valaki a drót másik végén. — Sajnos, nem értem, igazán nem értem, mit mond.

Hatodszor tüsszentettem, ledobtam a kagylót, és visszaestem íróasztalom székére. Könnyek áradata zúdult szememből, és azt éreztem, hogy orrom megdagadt és egyik fülemtől a másikig ér.

— A nátha tulajdonképpen semmiség, de rosszabb, mint a többi betegség — vigasztalt barátnőm. — Aszpirint kell szedned és szalmiákszeszt szagolnod. Nátha és halál ellen nincs orvosság. Bár az orvostudomány az utóbbi időben nagy lépésekkel haladt előre, a náthát még mindig nem tudják gyógyítani.

Tüsszentettem.

— Ne tüsszents, izgatja a torkodat — és közben könnyek csurogtak a szeméből.

— Ne sírj, izgatja a kötőhártyáidat. — Az orromat fújtam.

— Ne fújd az orrod, vírusraktár lesz a zsebkendődből. Menj haza, feküdj le, különben sose gyógyulsz meg.

Hazamentem és lefeküdtem. Ekkor lépett be nagynéném.

— Miiit? Egy nyavalyás nátha miatt nyomod az ágyat? Kényezteted magad?

Felkeltem és felszálltam a villamosra. Amikor a kalauznő a jegyet kérte, tüsszentettem. Azt hiszem, nyolcadszor.

— Hogy lehet, asszonyom, ilyen könnyelmű? Miért száll fel ilyen náthával a villamosra? — kérdezte a kalauznő. — Minden utastársát megfertőzi.

Leszálltam a villamosról.

— Asszonyom, megdagadt az orra — jegyezte meg a fiatal trafikos.

Arcomat a kabátom gallérja mögé rejtettem. Mögöttem egy mama lépkedett kisfiával.

— Látod, kisfiam, ilyen vörös orruk van a részegeseknek — mondta, és rám mutatott. — Ugye, ha nagy leszel, sose teszed kocsmába a lábad?

Hazamentem, leültem a lépcsőre és bömbölni kezdtem. Néhány szempillantás alatt embergyűrű vett körül.

— Dátházs bagyog — mondtam és tüsszentettem.

A tömeg egyszerre elszelelt mellőlem. Csak a náthám maradt hű hozzám.

Fordította Szűts István

## Agilis közönségszervező

Foncz Tibor rajza



– Művésznő, kérem, nem vesz színházbérletet? . . .

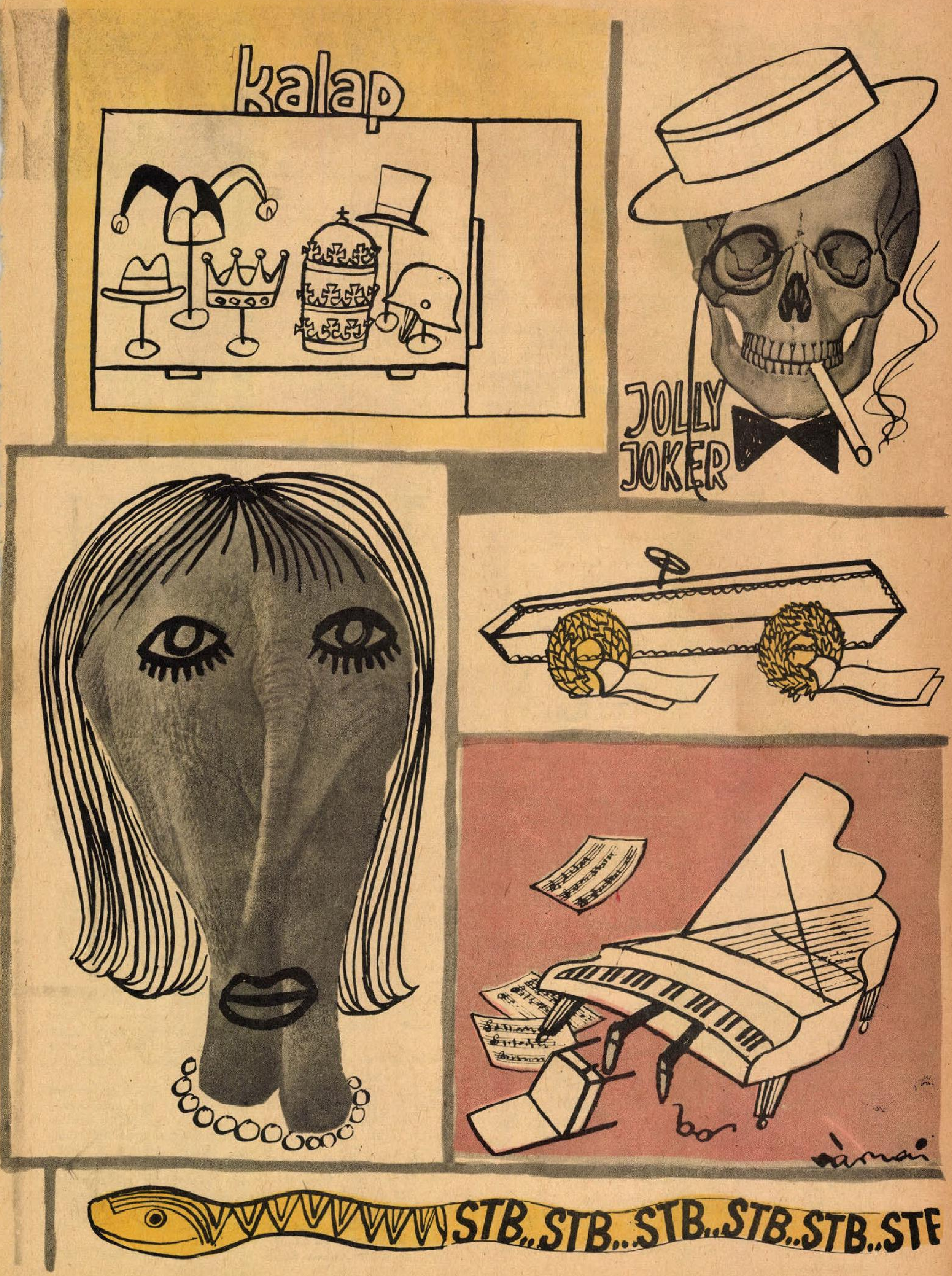
## Jó a szíve

Várnai György rajza



– Ha jól megoperálnak, kapnak tőlem egy szép szívküldit . . .


VÁRNAI GYÖRGY:
AZ ÉN OLDALAM
szünet
vége
A CSENGŐ NEM SZÓL TESSÉK KOPOGNI


kalap
JOLLY
JOKER
STB..STB..STB..STB..STB..ST

# KIRÁLYOK BORA

Béla bácsi, a népszerű író unatkozott, és felhívta akadémikus barátját, hogy szeretne vele elbeszélgetni, találkozzanak a Fészekben.

– Mikor?

– Most. Vágd magad kérlek, taxiba, egy félóra múlva magam is ott leszek.

Az akadémikus barát benyúlt a zsebébe, és talált ott egy spanyol címkét. Akkoriban tért meg Kubából, s midőn Santa Cruz-ban tankolt a repülőgép, a villásreggeli mellé egy palack spanyol bort is tettek az asztalára, sűrű vörösbort, a déli napfény minden tüze benne lángolt. Akadémikusunk lenyálazta a címkét, s eltette emlékbe.

Most nosztalgiával forgatta ujjai közt, majd gondolt egyet, és zsebébe visszacsúsztatta.

A Fészek-klub ruhatárához vezető lépcsőn találkozott a pincérrel, tüstént félrehívta, átnyújtotta neki a spanyol címkét azzal, hogy ragassza rá egy közönséges burgundis üvegre, s midőn Béla bácsi megjön, szolgálja föl annak rendje módja szerint.

A pincér kacsintott:

– Bízza csak rám, professzor ur. Megadjuk neki a szervírozást.

Béla bácsi is hamarosan megérkezett, s miután megölelték egymást az akadémikussal, helyet foglaltak egy fehéren terített sarokasztalnál.

Béla bácsi kiemelte pipáját fogai közül, s így szólt:

– Látom, meglepetést tartogatsz nekem.

– Tartogatok valóban, de honnan tudod?

– A szemed állásából látom.

Ravasz kópé ez a Béla – gondolta az akadémikus barát –, kitűnő szimatja van. S intett a pincérnek, ki sietős, szinte a levegőben sikló lépteivel máris jött. Szalvétába burkolt palackot hozott. A szalvéta úgy állt, mint a nyuszi füle. A pincér mindenféle hókuszpókuszokat mutatott be ott az asztalnál. Előkelően tartott ujjai közt megcsillant a dugóhúzó, majd hamisítatlan pukkanás kísérte a dugó távozását, s az eredeti spanyol címke kitekintett a szalvétából.

Az akadémikus diadalmasan mosolygott, Béla bácsi szótlan maradt, csak elismerően bólintott, s poharát, melyben rubinként csillogott a nemes nedű, dohánymorzsalékos ajkához emelte.

Midőn letette, arcán egy vonás se rándult.

– Vermut – mondta a legtermészetesebben.

Az akadémikus barát elnevette magát. S képzeletbeli kalapját megemelte Béla bácsi előtt, ki nemcsak hogy egy szempillantás alatt átlátott a szitán, de a tréfába – a gondolat tört villanásait is átugorva –, máris



új tréfát öltött, barátját a kétségek közé taszítva, hadd ijedjen meg, hogy a pincér vermutot hozott a burgundi helyett, mely apró tévedés a pénztárcát érzékenyen érintené.

– No jól van – nevetett az akadémikus –, látom, kitáláltad, hogy burgundi.

Béla bácsi szörpingetett a pipából, nagyokat pislogott.

– Máskor korábban kelj föl, fiú, ha ilyen vén rókát akarsz átrázni. Tanulj stílust. Te film embere, gyere csak ide!

A film embere a terem túlsó végében ült, s Béla bácsi hívó szavára elé állt.

– Főúr, egy poharat!... Na, ezt kóstold meg. Eredeti spanyol bor. Az akadémikus hozta. Ilyen a filmgyárban nem terem.

A film embere kicsit félszegen álldogált az asztalnál, tisztelettudóan mosolygott, s midőn áhítatos nyalintást tett a burgundin, az élmény tüzei kigyúltak a szemében.



– Na? – lökte Béla bácsi a film emberének orra elé a pipát, hogy az kezével önkéntelen mozdulatot tett.

A film embere még mindig nyelvén tartotta, mintegy merengve a déli zamatot.

– Ez bor! – s csettintett.

– Na, ugye – verdeste oda az asztalhoz Béla bácsi a pipát. – Ez a bor Bilbaóban terem a déli napsugarak alatt, sziklás tájak ölén. Érzel rajta egy furcsa aromát, érzel?

– Érzek – mondta bizonytalanul a film embere, s most, hogy visszagondolt, csakugyan érezte a szóbanforgó aromát.

– Nos, fiú, hogy tudd: ezt a bort, mikor Bilbaóban megterem, nem isszák mindjárt, előbb Madridba szállítják. Madridban van egy utca. Te akadémikus, mondd csak azt az utcát.

Az akadémikus nyelt egyet a váratlan kérdéstől, de dicséretére szóljon, rögtön utána rávágta:

– La torros.

– La torosz utca – ismételte Béla bácsi. – Ebben az utcában a házak alatt pince van. Három hónapig hagyják állni a bort e pincékben, s attól kapja az aromáját. A bilbaói bor, ugyebár, a spanyol királyok bora. Ezt se tudod, fiú. Várj csak, itt jön a druszád!

Egy muzeális aggastyán bukdácsolt éppen arra, kapóra, ki körül elhalt korok tömény kriptaszaga felhőzik, koszlott, de pedáns ingnyaka a csokornyakkendővel immár foszladozó, de egykor gondos csínérzékkel készített halotti koszorúra emlékeztet.

– Oroszlán, egy percre!

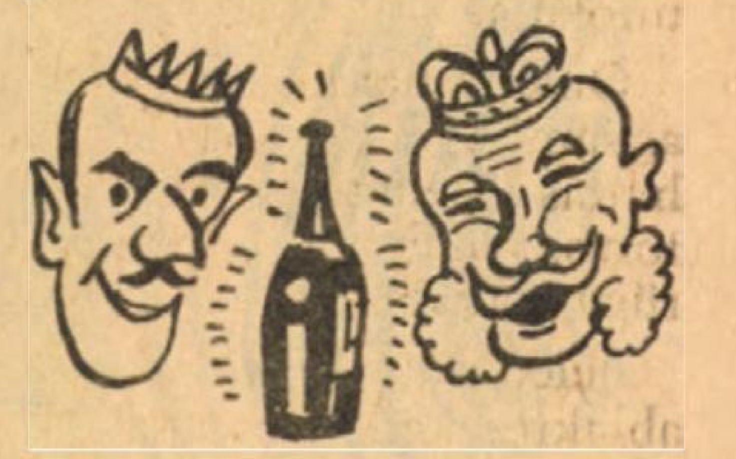
Oroszlán, mintha egyenest Ady éjszakáiból lépne elő, Krudy asztala mellől éppen csak felállt volna, fogatlan száját a pohárhoz közelíti, mit Béla bácsi nyújtott oda neki.

– Igyál a királyok borából. Az akadémikus hozta az Azori szigetekről, eredeti spanyol, Bilbaóban terem, Madridban állatják három hónapig a La torosz utca pincéiben. Érzed az aromát?

Oroszlán sokféle bort ivott régi elhunyt nagyivókkal, de ilyen még soha ajkát nem érte, még akkor sem, mikor tele volt fogakkal.

– Boj a javáboj – mondta a fogatlanok dialektusában, s ez a történelem elismerése volt.

– Te még emlékszel azokra a régi harcos időkre. Ha nem emlékszel, elmondom neked. Amikor Alfonz, spanyol király Ferenc Jóskához látogatott, Ferenc Jóska ezzel a borral kínálta. Honnan ez a bor, csettintett Alfonz. Ha nekünk ilyen teremne. Remekek az osztrák borok. Ferenc Jóska beleröhögött a szakállába. Márpedig ezt a bort otthon is megkaphatod, Bilbaóban terem, Madridban állatják a La torosz utcában három hónapig. Magunk csak ezt isszuk, mert ez a világ legjobb bora. Alfonznak akkor a nemzeti büszkeség végigborzongott a hátán, megölelte Ferenc Jóskát, s a tárgyalások végig derűs mederben történtek. Mikor Alfonz hazament,



azonnal felguríttatott a palotájába három hordó bilbaóit, és soha többet nem ivott mást. A bilbaói vörös azóta is a királyok bora. Erzsébet angol királynő is esküszik rá.

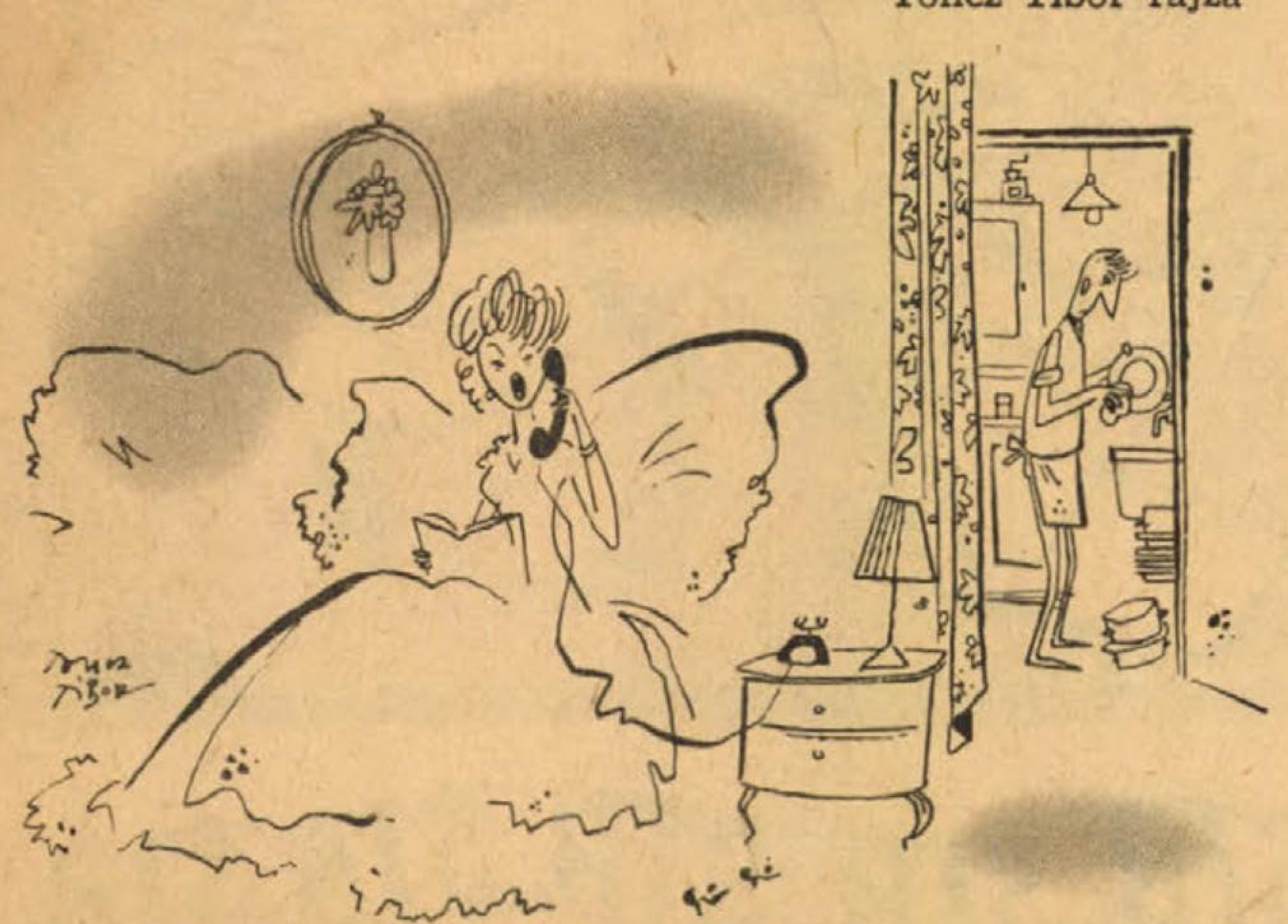
Oroszlán és a film embere kaptak még egy pohárkával a királyok borából, s midőn asztalukhoz visszatértek, azon az estén semmit se ittak többé, nehogy a drága aroma nyelvükről elillanjék.

Az akadémikus barát pedig megsejtett valamit a művészi alkotás fönséges titkaiból.

**Szeberényi Lehel**

## Egy kis panaszkodás

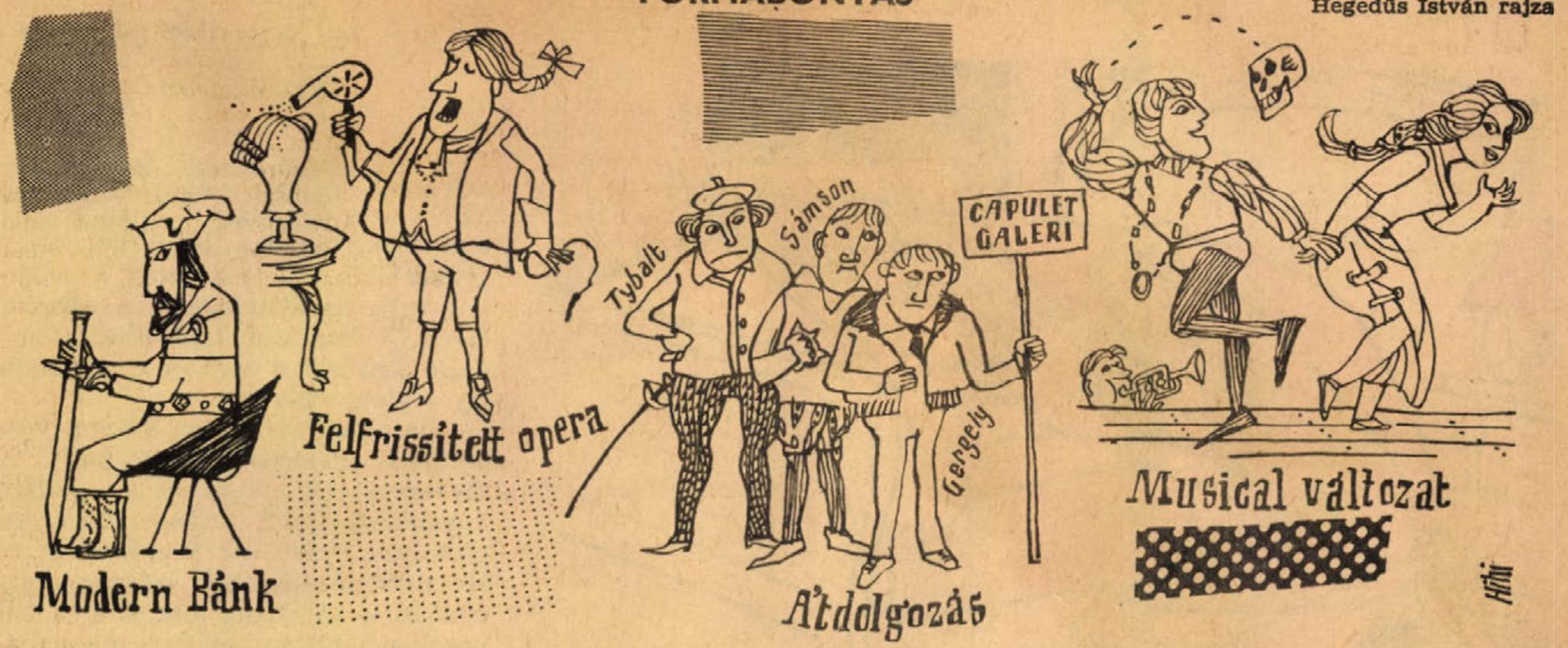
**Toncz Tibor rajza**



– Fantasztikus lassú, kérlek, sokszor éjfélig is elmatat a konyhában . . .

## FORMABONTÁS

Hegedűs István rajza




## IKSZ IPSZILON NYOMÁBAN...

*(Évfordulós riport a napi sajtóból)*

Némi megilletődéssel csengettünk be Nyefkovics Ödön ajtaján. A 187 esztendős nyugalmazott szaharin árus tudniillik annak idején személyesen ismerte Iksz Ipszilont, a Zsenit, az azóta immár klasszikussá dicsőült Nagy Haladó Hagyományt, az Ihletett Géniuszt, akit szüle-



tésének 153-ik évfordulója alkalmából épp minap ünnepelt a hálás utókor.

– Már várja magukat Dönci bácsi! – csilingelt bájosan az elénksiető formás fiatalasszony, mint később kiderült, Dönci bácsi dédükunokája.

Önkéntelenül is átvillan agyamon: micsoda remek hajtás lehetett egykor a törzs, melyből ilyen üde rügy fakadt...

Belépünk a szobába. Az ablakréseken keresztül szűrődő langyos őszi napsugár színarannyá fürószti az ódon, faragott pálmafa bútorokat, a kakukkos kandelábert a diáriumon.

Az aggastyán, egy darab történelem, a hintaszékben ül, oly frissen, hogy szinte 176 évesnek sem nézné az ember.

– Beszéljen először talán saját magáról valamit, kedves, jó Dönci bácsi! Az életéről, a munkásságáról...

Szerénykedve szabódik, de azután reszkető, meleg hangon elkezd mesélni, s lassan feltárul előttünk a régi Pest-Buda képe: pakompartos dámák, várszínház, alkonyi menüett...

– Eredetileg tűzkövet árultam a volt Csigavér-kávémérés előtt, hol akkortájt, a mostani ragyogó bérpaloták helyén, még öles szemétkupacok ásítoztak. Ezt a vidéket csak 1839-ben nevezték el Sifonér utcának, de én már 1830 körül átnyergeltem a szaharin szakmára...

Apró üvegfiolát vesz elő a zsebéből.

– Kóstolja meg!

Vagy késhegynyit lenyelek, kissé furcsa íze van.

– Az első magyar háziipari szaharin!! Gipszből és csirizből sajátkezűleg készítettem idehaza – mondja Dönci bácsi büszkén. Majd elmosolyodik, s vele moso-



lyog a pókháló a falon, a pöszméte befőtt az ágy alatt.

Az óramutató repül. Leszáll az est.

– Hát hogyan is történt az a találkozás? – tesszük fel, a tárgy iránti őszinte alázattal, a kérdést.

A domború homlok ezernyi redője megrezzen. Egy 187 tavaszt látott férfi kutat emlékei között:

– Rá akart gyújtani... igen... véletlenül nem volt nála gyufa... Az Emkénél álltam..., de lehet, hogy inkább a Nyugati felé... már nem is tudom pontosan. Odalépett hozzám, és parázsló cigarettámra mutatva így szólt: „Szabad?"

Aztán kettőt szippantott, biccentéssel megköszönte, és tovább ment kalucsnisan a szemerkélő esőben...

– És biztos, hogy Iksz Ipszilon volt? – faggatom picit tapintatlanul.

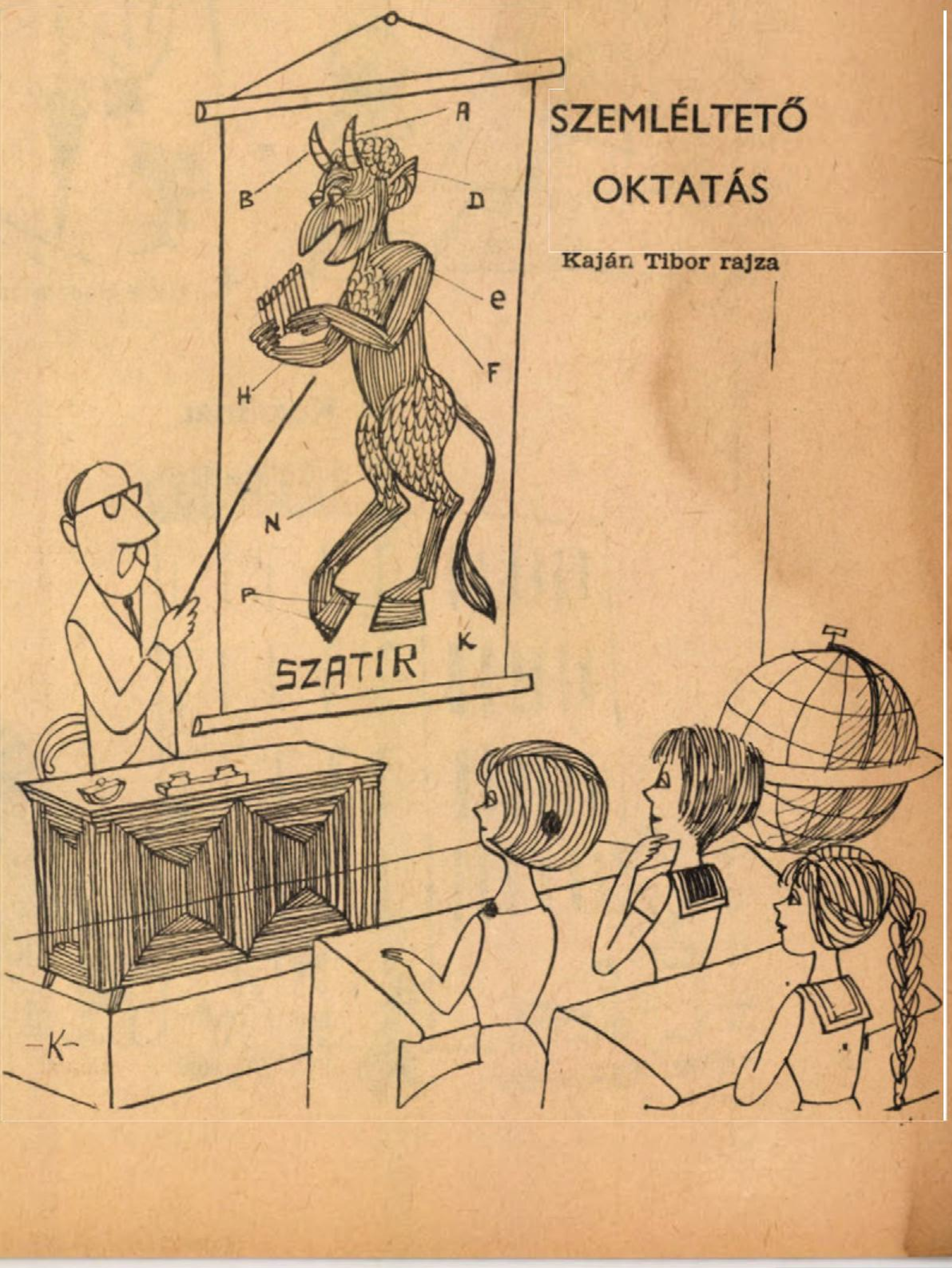
A veterán kiskereskedőből a megbántott kortárs válaszolt:

– Nézze, uram, én 128 évig terjesztettem szaharint a Körúton. Naponta sokszor ötvenen is kértek tüzet. Lehetetlenség, hogy ennyi idő alatt pont Ő ne lett volna közöttük...!!

**Dalmáth Ferenc**

## SZEMLÉLTETŐ OKTATÁS

Kaján Tibor rajza



## Közeleg a karácsony

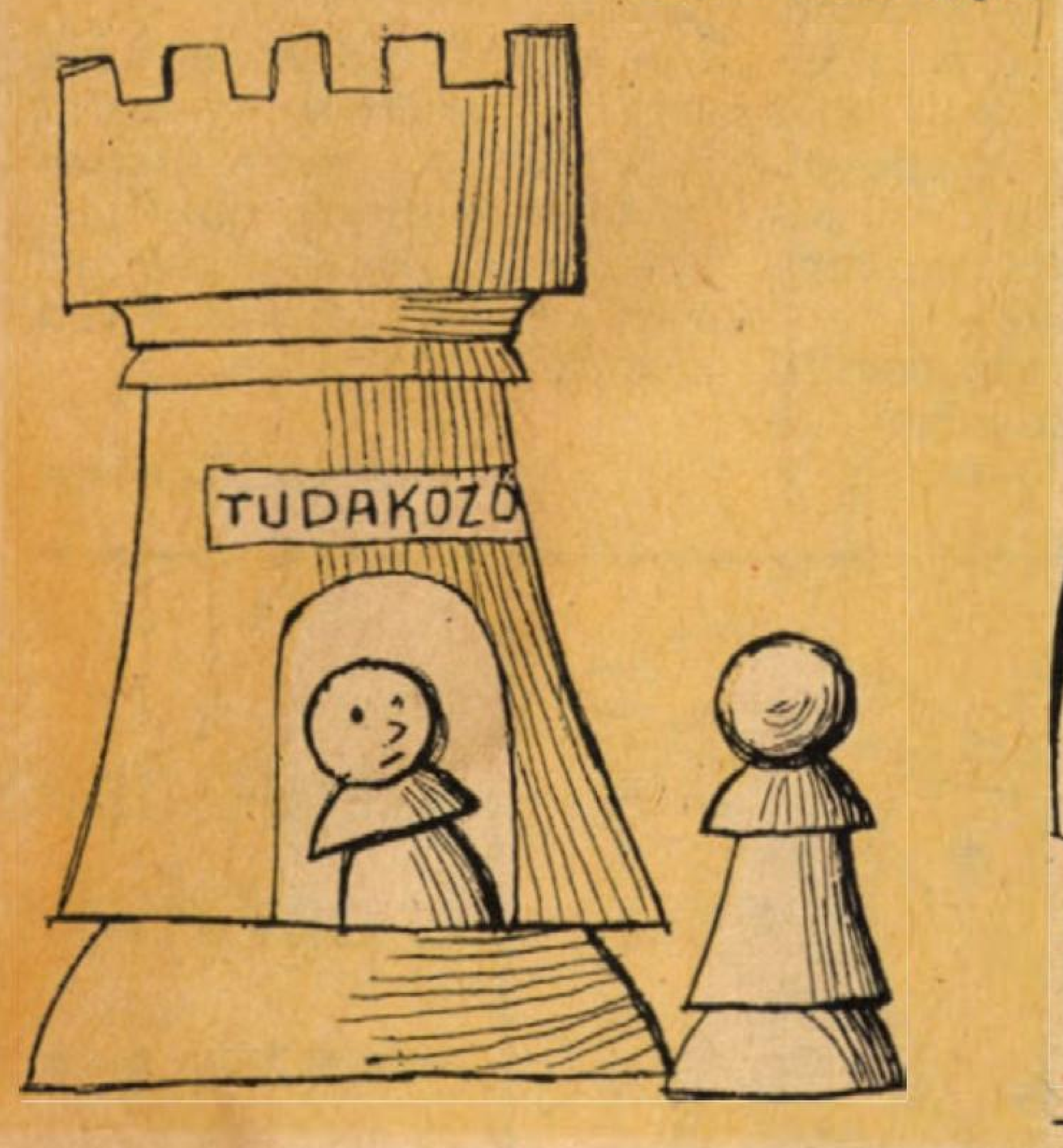
Gerő Sándor rajza




A kívánság-cédula

## Sakkrovat

Kaján Tibor rajza




## Egykori állatbarát

Mészáros András rajza



– Miért kínozza azt a szegény kis kocsit?

## Kortünet

Hegedűs István rajza




# Egy fellendült német kisváros

A dél-németországi Baumholder városkában, mint a nyugatnémet lapok írják, amerikai csapatok állomásoznak, mivel a környéken nagy gyakorlótér van. Az „ami”-k jelenléte teljesen átalakította a városka életét. A soha nem tapasztalt fellendülés lényegét a városka egyik tagja így foglalta össze:

— Amióta itt vannak az amerikai katonák, dollárban nincs hiány. A mezőgazdaság művelését a lakosság abbahagyta, mint teljesen fölösleges időtöltést, s helyette negyven bár és tíz másféle éjszakai szórakozóhely létesült a városban, ami által a női munkanélküliség teljesen megszűnt. A szobák kiadása kitűnő üzlet, s külön dicsérendő az amerikai katonák szerénysége, hogy mindössze néhány órára veszik igénybe a bérleményt másodmagukkal. Iskolaköteles fiaink közvetítő szerepet játszanak a katonák és a helybeli leányok között, ami a népek barátságának kimélyítését szolgálja. Városunk fellendülését a rideg statisztikai számok is bizonyítják. A törvénytelen születések száma 5,3 százalékról 22 százalékra ugrott, a bűncselekmények száma nyolcszorosára nőtt. Sajnos, a bűncselekmények között van tizenhat erőszaktétel is, s hogy erre mi szükség volt, azt senki sem tudja megmondani. Vannak még hibák.

A városkában mindössze a lelkész zúgolódik, ez viszont az ő beosztása.

(e)

## E heti hirdetésünk



## Lámpák a virágágyakban

Szegő Gizi rajza



– Mit csinál itt?
– Olvasok...

## Szakmai bemutató

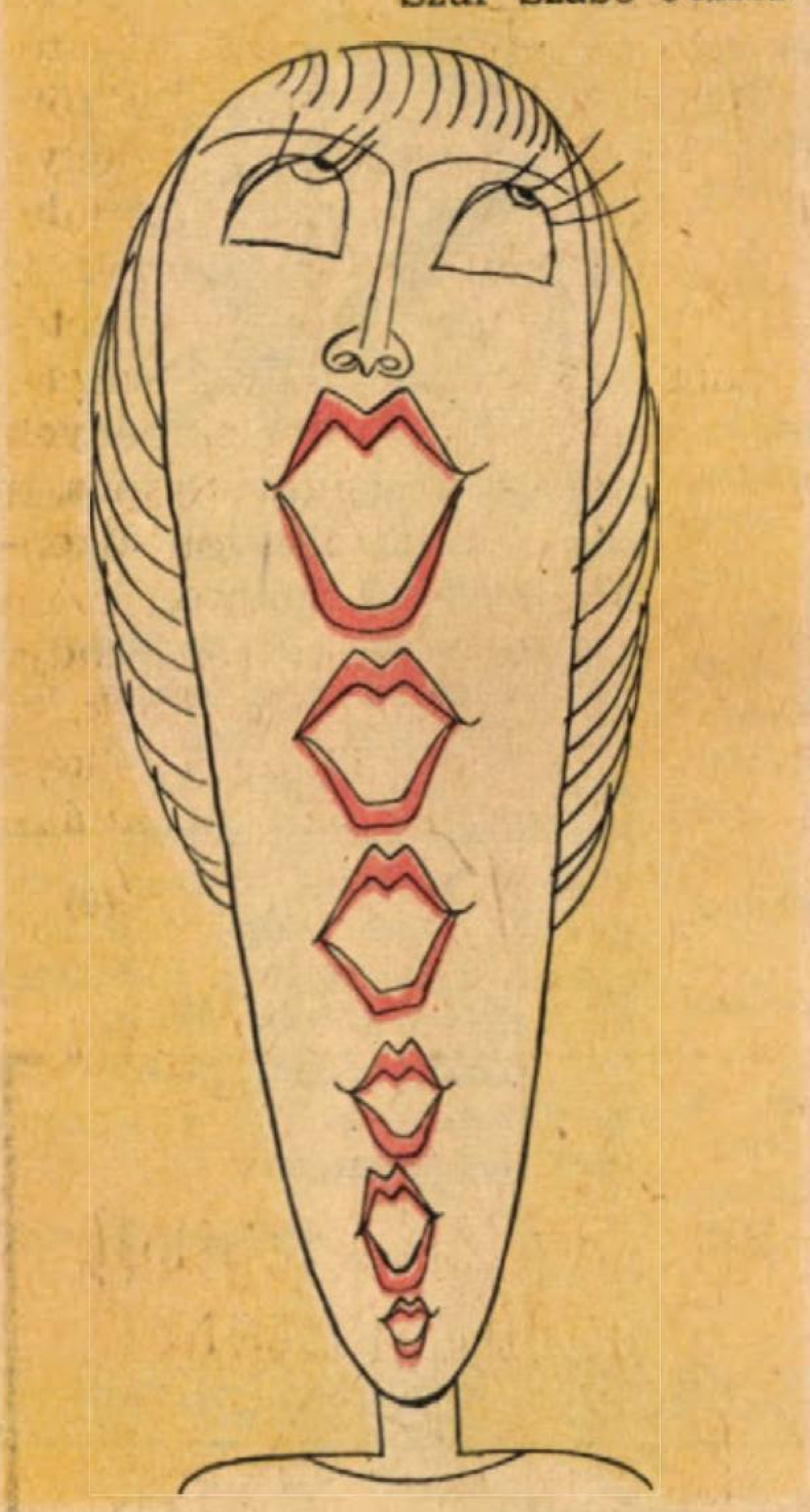
Vasvári Anna rajza



– Majd azt mondjuk, hogy én rosszul lettem és te hazakísértél...

## A fecsegő

Szűr Szabó József



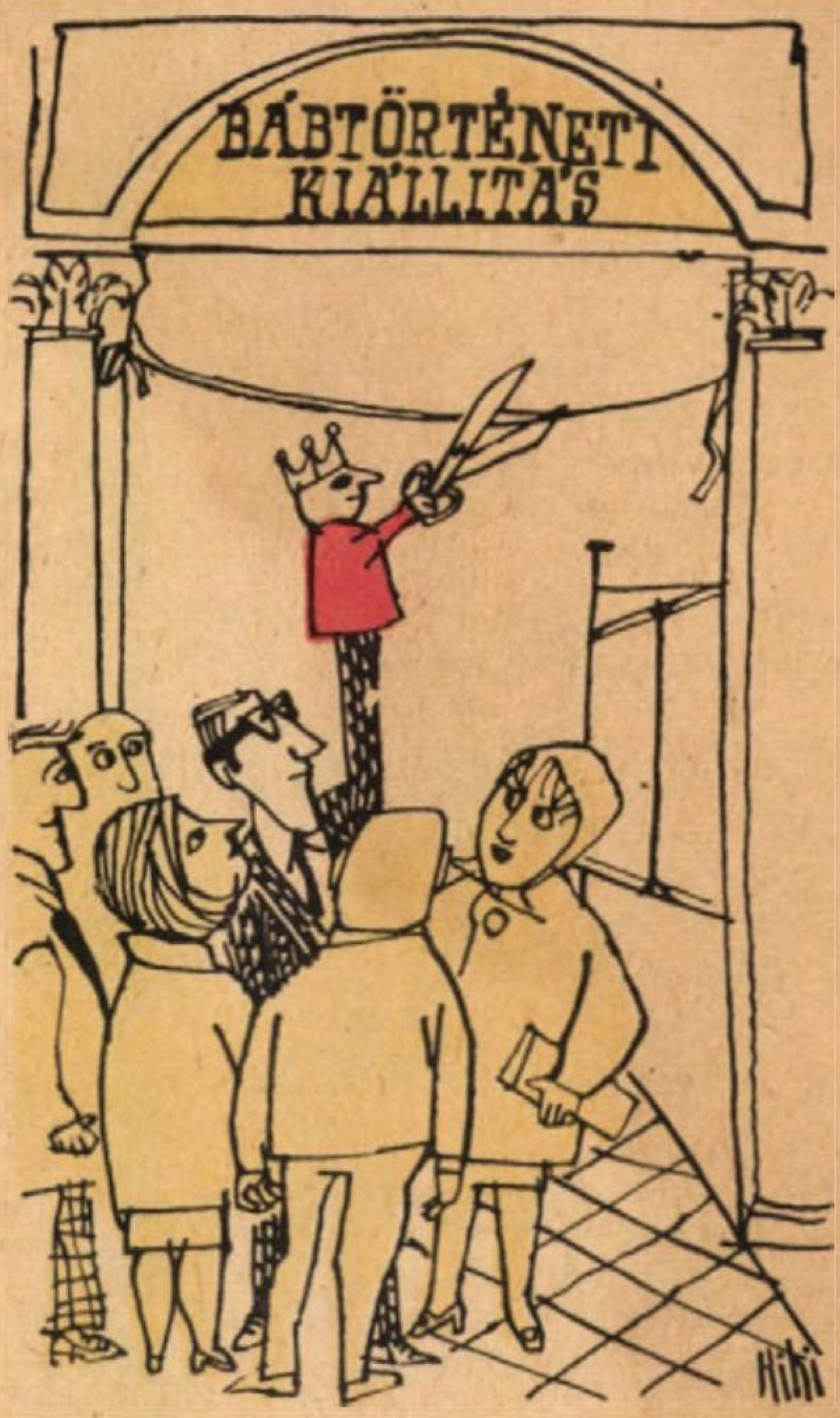
## PORTRÉ

*Boldognak, boldogtalannak fizet,*
*— Pincér, korsó sört hozzon még tizet.*
*Prímás homlokára ragaszt bankót,*
*És hamisan énekel egy Dankót.*
*Potyázó „jóbarát” mindig kerül,*
*S ő mély alkoholmámorba merül.*
*Kérdem a pincért: vajh ki ez, mondja,*
*Lottónyertes, hogy a pénzét ontja,*
*Vagy sikkasztó, hogy ily vadul mulat,*
*És játssza a nagyvilági urat?*
*De más a válasz, mint amit vártam:*
*— Ma fizetésnap volt itt a gyárban.*
*Gyakorta látunk itt több ilyen urat,*
*Családja koplal, ő pedig mulat.*

**Galambos Szilveszter**

## Ünnepi megnyitó

Hegedűs István rajza



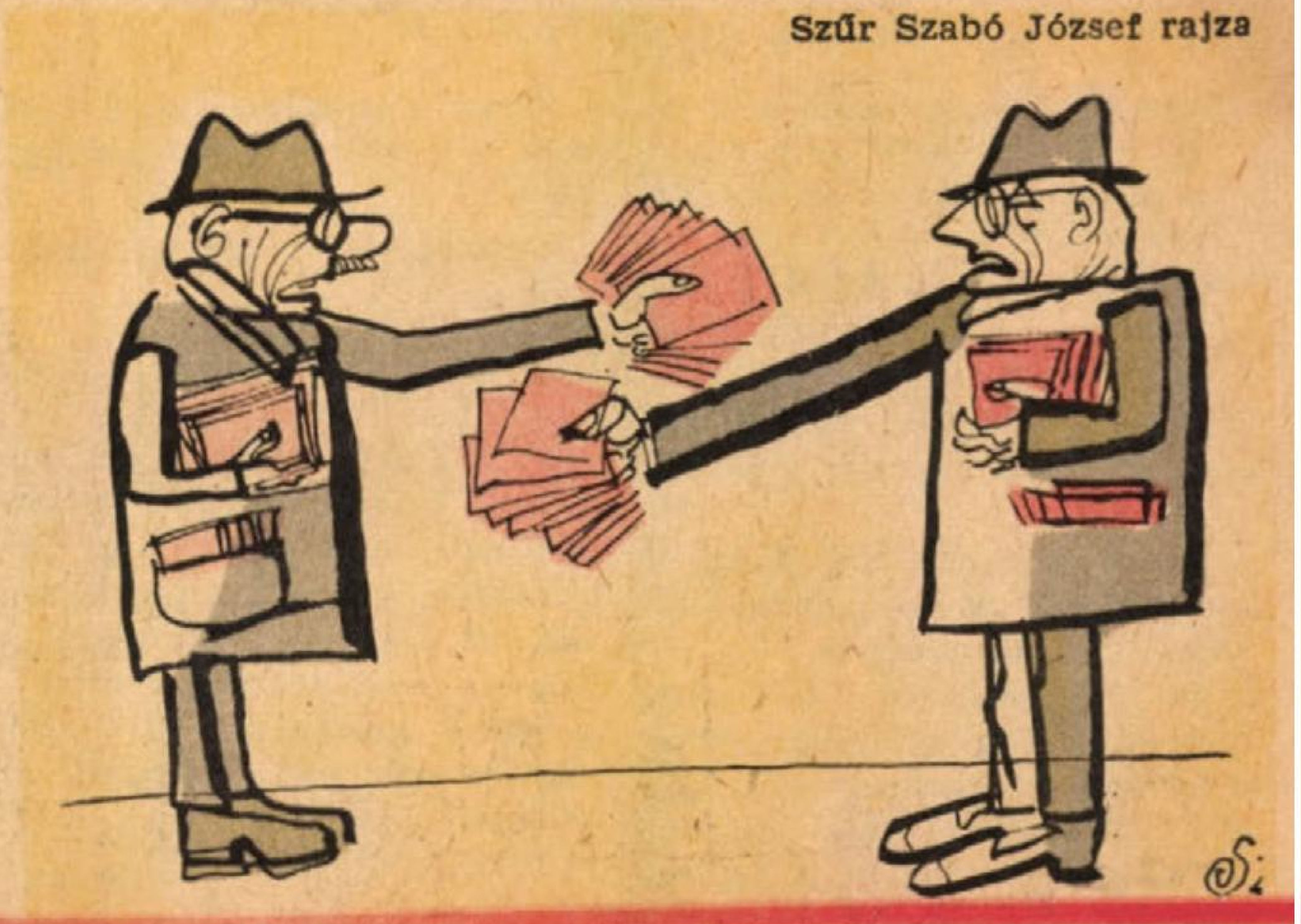

## Ijedtség

Schwott Lajos rajza




## Lottót tessék!

Szűr Szabó József rajza



ürokráciával! Le a bürokráciával! Le a
al! Le a bürokráciával! Le a bürokráci

## *Minőségiekkel játszó földi tünemény*

Régi és igaz megállapítás az, hogy az öndicséretnek szaga van. Az utóbbi időkben mégis divatba jött egyes árucikkek alaptalan feldicsérése.

Itt van például okáért ez az ing rajtam. Amikor én a kirakat ablakán keresztül belehabarodtam, pántlikás feliratával azt mondta nekem, hogy ő osztályon felüli minőségű. Bementem a boltba, megnéztem, elhittem neki, hogy ő osztályon felüli, és megvettem. Odahaza felpróbáltam és azon-nyomban megállapítottam, hogy gombjainak több



mint felét a gyárban felejtette, szegény. Mosás után az is kiderült róla, hogy pontosan olyan zsugorodós természete van, mint a többi ingnek.

Minőségi szokást vett fel az én kisebbik unokám is azzal, hogy tisztelgő látogatásait mindig a hónap legpénzesebb fertályán bonyolítja le. Ilyenkor „visszavágok" neki egy tábla minőségi csokival. Legutóbbi látogatásán azt mondja nekem a gyerek: „Nagyapi! Ennek a csokinak csak a papírja olyan, mint a múltkorié volt..."

Végezetül bevallom, hogy nekem is van egy minőségi szokásom: a magam cipőjét magam szeretem rendben tartani. Ebből a minőségi szokásomból kiindulva, egyik reggelen kihúzom a glancos fiókot, kiemelem belőle a „Csillag" márkájú, „különleges minőségű" felirattal ellátott cipőkrémet azzal a szándékkal, hogy fényt csiholok vele cipőm küllemére. Próbálom a saját kallantyújával kinyitni, de hiába forgatom jobbra is meg balra is, nem nyit!... A szomszédom lakatos, átnyújtom hát neki a palánkon, hogy legyen szíves kinyitni. A szakszomszéd kinyitotta, szakszerűen visszaadta a dobozt, én pedig szakszerűen belemártottam a kezemben levő kenőrongyot, hogy a minőségi krémet átvigyem vele a minőségi cipőre. De nem sikerült. Az atyaúristennek sem akart a rongyra ragadni semmi! Nem is ragadhatott szegény, hiszen olyan száraz volt, mintha aszály sújtotta volna. A sors különös kegye folytán rövid egymásutánban három ilyen aszályos „Csillag"-ot sikerült beszereznem. A háromszori próbálkozásból megállapítottam, hogy ebből is hiányzik valami!... Ha a szimatom nem csal, akkor ezt a valamit terpentinnek hívják.

Tisztelt név- és rangadogatók, minőségi tisztelettel kérem önöket, ne osztogassák csak úgy ukmuk-fuk ezeket a minőségi jelzőket, mert ezzel nem tesznek jót sem a portékának, sem a fogyasztónak, sem pedig a kereskedelem jó hírének. Adjanak becsületes nevet, illetve márkát a portékának és kész: Az ajnározást bízzák a fogyasztóra!...

**Bernáth Ede**

## *Meglepő intézkedés*

Másfél évvel ezelőtt a mi bérházunkat is utolérte a födémcsere. Mint legfelső emeletlakók, nyomban tapasztaltuk a munkálatok erényeit: sarokszobánk fűthetetlen lett. Az elmúlt telet átvészelve, tavasszal megoldódott a rejtély. A tanács szakértői megállapították, hogy a födémcserénél lerakott betont a szobánk felett nem szigetelték megfelelően, s kijavítását megígérték.

Szobánk a nyáron elég meleg volt, ezért nem is sürgettük a beígért intézkedést, s lám, kár is lett volna, mert íme most a gondatlanul végrehajtott födémcserét ésszerűen orvosolták: a Házkezelőség felajánlott egy pót-vaskályhát a szobába, hogy ami nem ment tavaly egy kályhával, azt kíséreljük meg az idén kettővel!

Hát nem kézenfekvő?!

**Dr. G. F.**
VIII., Bródy S. u. 2.

## Le a gyerekekkel!

Történik: 1962. november 3-án, délután, a Déli pályaudvar indulási oldalán levő fodrászműhelyben.

Szereplők: Két fodrász. Egyik fekete-, a másik aranykeretes szemüveget visel.

Néhány vendég, köztük két 10 év körüli fiúcska, atyai kísérettel.

A fekete-keretes, mivelhogy a sorrend úgy kívánja, kezelésbe veszi az egyik gyereket.

Az aranykeretes, miközben észrevészi, hogy a másik gyerek a sorrend szerint hozzákerül, így szól: Gyerekkel nem szívesen foglalkozunk, mert mi nem keresni akarunk.

Egyik apa udvariasan kifogásolja a gyereknek szánt megjegyzést.

Aranykeretes: Nem önhöz szóltam!...

Függöny.

A függöny előtt a két apa együtt: Felkérjük a fodrász szövetkezet vezetőségét, hogy szíveskedjenek külön árjegyzékben tudatni az ifjú vendégekkel, hogy a szóban forgó mester a gyerekek hajvágását milyen összegért hajlandó „szívesen" elvállalni.

**M. D.**
Budapest

# Nehéz foglalkozás

Meglátogattam egy barátomat. Kitörő örömmel fogadott:

– Szervusz, drága, aranyos öregem, csakhogy látlak!...

Azután mogorván tette hozzá:

– Őszintén szólva rosszkor jöttél, nem érek rá, zavarsz a munkámban...

Csodálkozva néztem rá. Ő újra megszólalt:

– Foglalj helyet. Na, szervusz, a viszontlátásra.

Dühösen az ajtó felé indultam. Ekkor váratlanul arra kért, hogy hallgassam meg.

– Tudod – kezdte –, hogy hirdetésekkel és reklámrajzokkal foglalkozom. Sajnos, ez a mesterség egyre idegölőbb lesz. Azt hiszem, végül is bele fogok bolondulni.

– De miért?

– Megmagyarázom. A múlt héten plakátot festettem az alkoholizmus ellen. A munka sikerült. Aki meglátja, annak örökre elmegy a kedve az italtól. Tegnap le kellett rajzolnom egy boldogan vigyorgó, derűs, megelégedett embert, aki a Közértben egy üveg eredeti skót whiskyt vásárolt.

– Jó, jó, de ez csak az alkohollal van így.

Gúnyosan kacagott:

– Gondolod? És a vendéglátóipar? Egyszer megrajzolom, hogy a jó férj nem engedi főzni feleségét, hanem vendéglőbe viszi, máskor le kell festenem a félkész ételeket, amelyeket otthon főz meg a gondos háziasszony. Tegnapelőtt cukrászdareklámot rajzoltam, ma az alumínium fólióba csomagolt nyers bejglit és stíriai metéltet kellett rajzban hozsannáznom.

– No jó, de ezért még nem kell hisztizned.

– De hiszen önmagamat is megbolondítom. Amikor lerajzoltam a gyönyörű kész ruhákat, elhatároztam, hogy én is veszek egy kész átmeneti kabátot. Mármár elindultam megvásárolni, amikor telefonon megrendelték a minőségi férfiruha szalon hirdetését, mely szerint csak mérték után szabad kabátot csinálni. Még ma sem tudom eldönteni, hogy készet vegyek-e, vagy csináltassak mérték után? Most már megérted, miért vagyok olyan ideges?

Megértően bólintottam. Cigarettával kínált meg.

– A cigarettát már nem is akartam megemlíteni – folytatta. – Festettem Daru, Kossuth és Terv plakátot, hogy minél nagyobbra növekedjék a cigarettafogyasztás, azután festettem egy másik plakátot a dohányzás ártalmasságáról.

Egy összetekert kartonlapot vett elő:

– Megkérhetlek valamire? Ha a Rákóczi út felé mégy, elviheted



néd ezt a plakátot. A második ház a Lenin körúttól. Csak a portásnak kell átadnod.

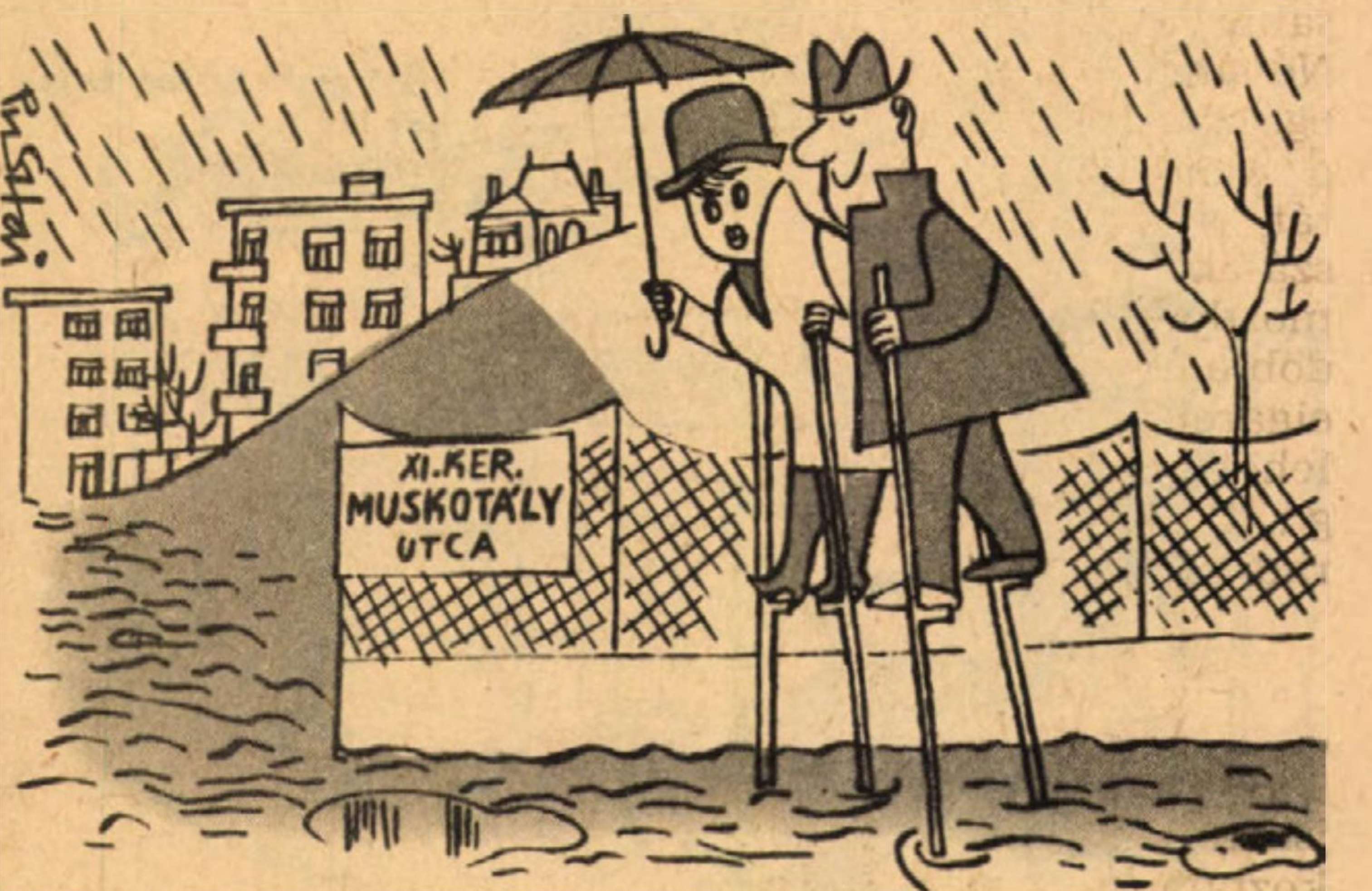
Elvállaltam a megbízatást. Felszálltam a 12-es buszra. Ideoda lökdöstek, összepréseltek, letépték gombjaimat és amikor leszálltam, ijedten vettem észre, hogy a plakátot teljesen összegyűrték utastársaim. Miközben gondosan igyekeztem kisimítgatni, megnéztem, mit ábrázol.

Egészségvédelmi plakát volt. A túlzsúfolt helyek ártalmasságára figyelmeztetett.

**Palásti László**

## Budai örömök

Pusztai Pál rajza




– Ne mérgelődj, szívem, ez csak átmeneti állapot!
– Talán megjavítják az utat?
– Azt nem, de kitavaszodik...

## Hosszú folytatásos regény

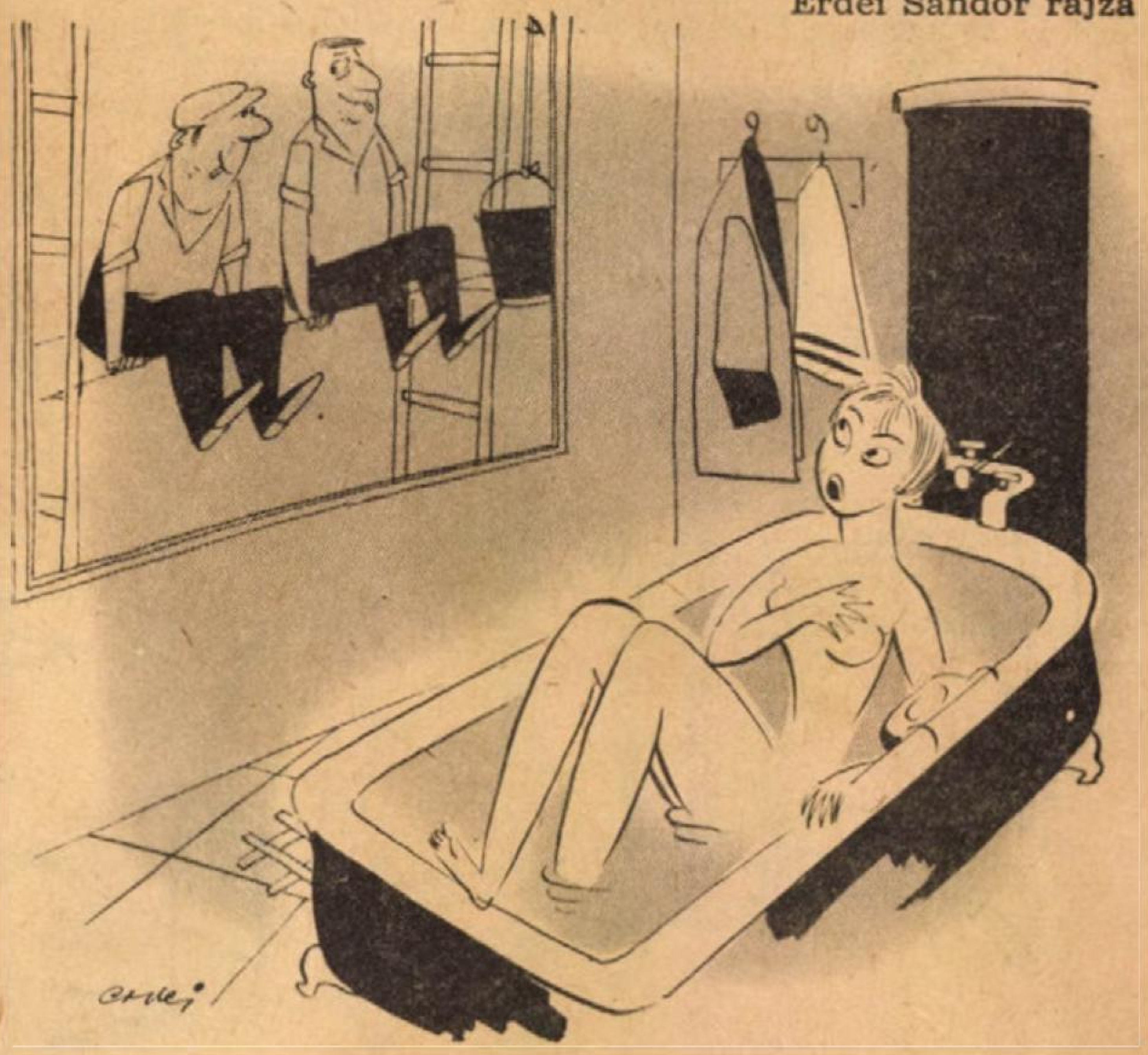
Toncz Tibor rajza



– Nagyapó, te még emlékezhetsz rá... Mondd, hogy kezdődött?...

## Szorgos munkáskezek

Erdei Sándor rajza



– Nem értem, már hónapok óta az én ablakomnál tataroznak...

## Pesti tudósítónktól

Hogy fel vagyunk háborodva, ha egy utcát javítanak! Bosszankodunk a fölszedett kövek, a por, a hatalmas gödrök, a közlekedés korlátozása miatt.

Persze, hálátlanok vagyunk. Inkább megnyugvással kellene gondolnunk arra, hogy az utcából a javítás, átalakítás, tatarozás után újra utca lesz és nem áruház, könyvraktár, kávéház vagy Röltex.

*

Érdeklődéssel olvastam, hogy a dohányzás ellen új gyógyszert találtak fel.

Nekem sokkal biztosabb ellenszerem van. Néhány mozdulat az egész. Az ember kiveszi a csomagból a cigarettát, s ahelyett, hogy a szájába venné, gyors mozdulattal a szemétbe dobja. Később ugyanezt cigaretta nélkül is meg lehet csinálni, végül maga a mozdulat is elmaradhat.

*

Aesopus mesterrel, az ismert meseíróval találkoztam a minap. Megkérdeztem tőle, hogy min dolgozik. Elmondta, hogy régi meséiről törli le a port, aktualizálja őket. Legújabb tapasztalatai alapján például átírta az oroszlán és az egér meséjét is. A mese szerint az oroszlán mérgében majdnem agyoncsapta az egeret, de a kisegér sikerrel könyörgött életéért, szerényen megjegyezve, hogy egyszer talán ő is segítségére lehet az oroszlánnak. Az oroszlán nevetett ugyan ezen a képtelenségen, mégis futni engedte az egérkét. Telt, múlt az idő, s az oroszlánt egy napon hálóba kerítették a vadászok. Az állatok királya sehogy sem tudott kikecmeregni a kötélrengetegből. Ekkor éppen arra szaladt a kisegér, s az oroszlán örömmel ismerte fel lekötelezettjét. Így szólt hozzá:

— Most leróhatod hádat, kisegér! Rágd el a köteleket!

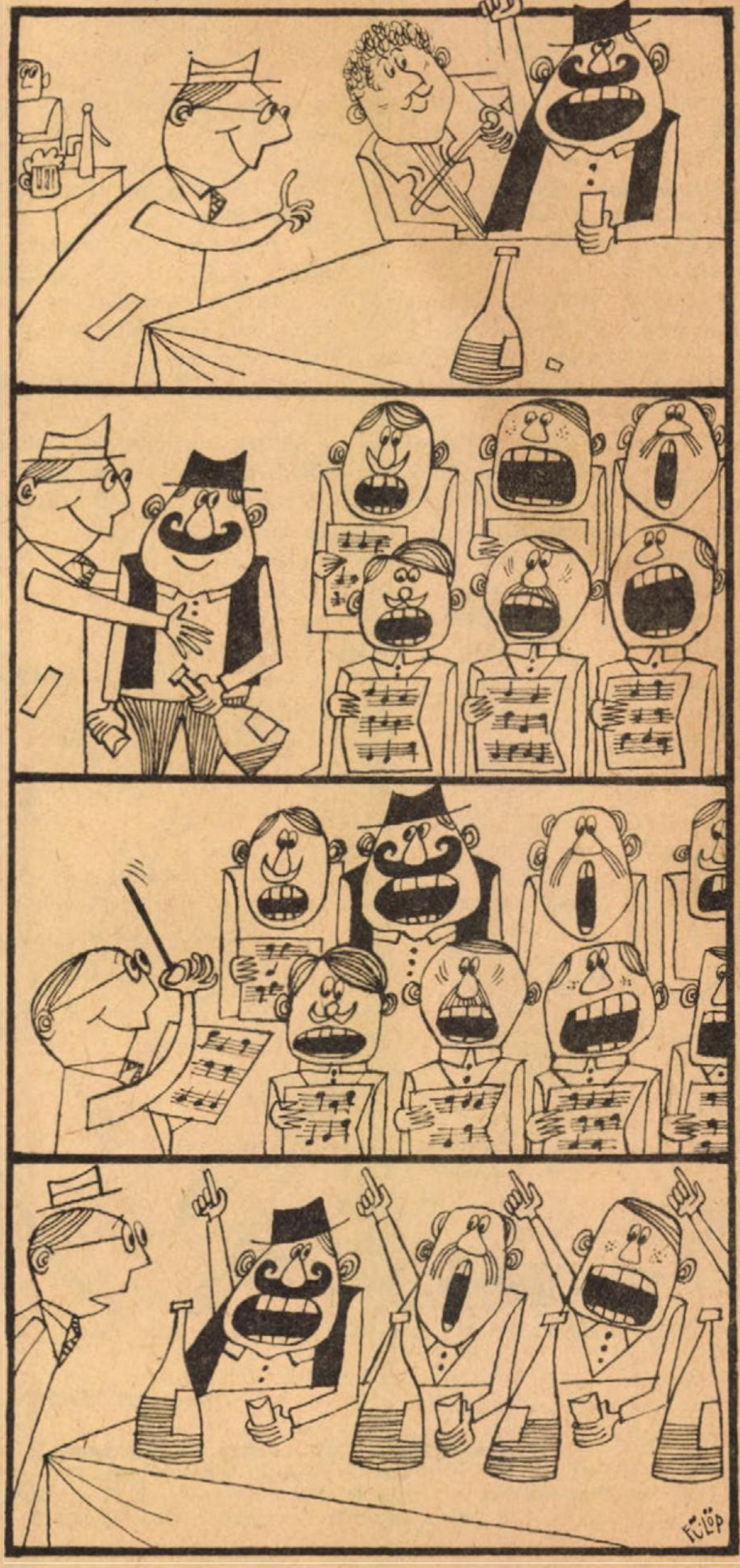
Az egér csak úgy futtában rázta a fejét.

— Sajnos, nem érek rá! — kiáltotta és rohant tovább.

Tanulság: mindenki nagyon el van foglalva.

f. i.

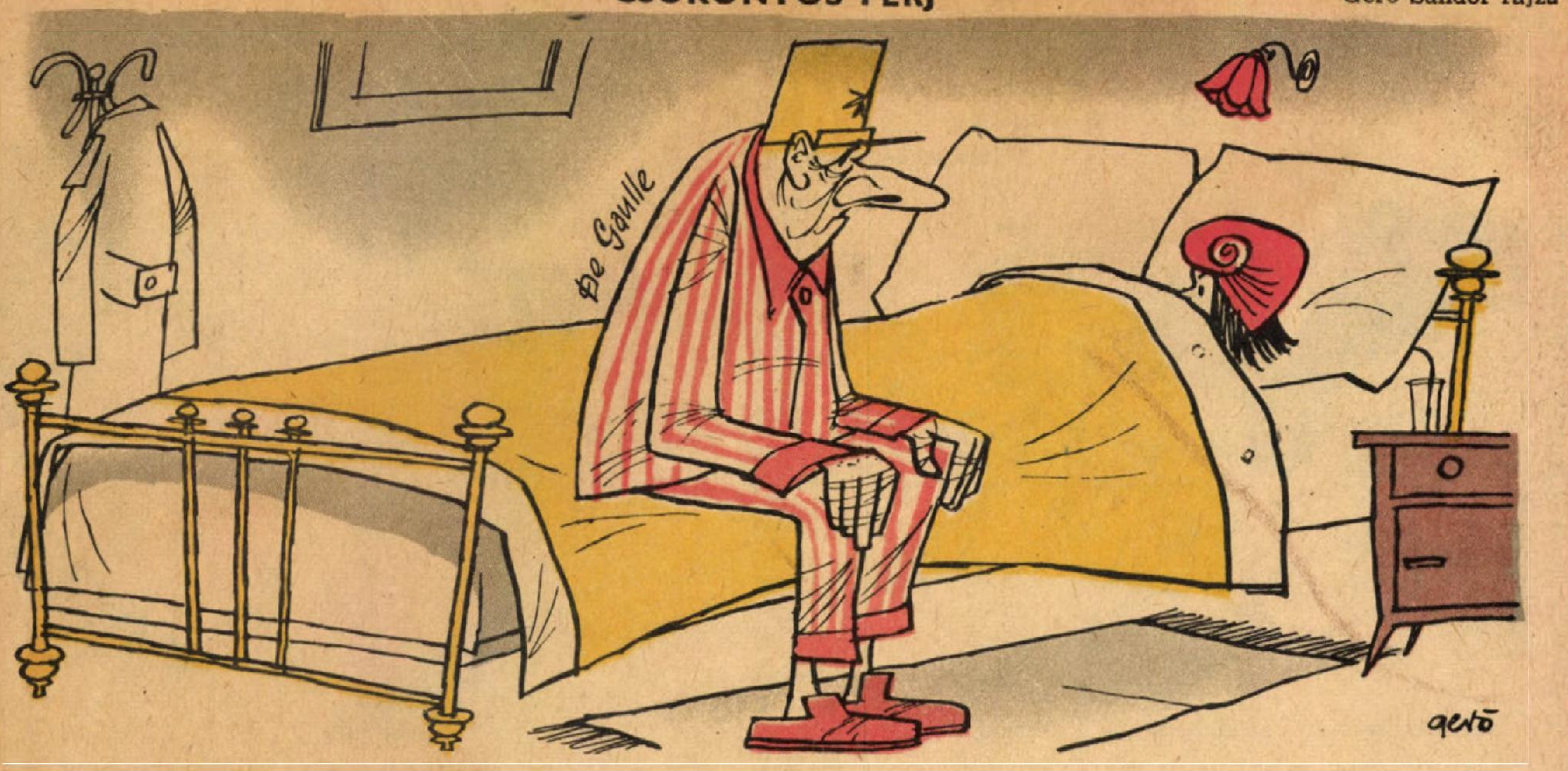
## Gáspárt beszervezik a dalárdába



Fülöp György rajza

## CSÖKÖNYÖS FÉRJ

Gerő Sándor rajza




De Gaulle: Marianne, lásd be már végre, hogy veled kell élnem!...
Marianne: Nem tehetek róla, nem én választottalak!

## BÚJJON ELŐ, MAMA...!

A húszas évek végén a verebek is csiripelték Pesten, hogy Vass József kalocsai nagyprépostot, népjóléti minisztert, gyöngéd szálak fűzik Biller Irénhez, a közismert operettprimadonnához.

Egy este hatalmas luxusautó robogott fel a Lánchíd pesti hídfőjére. Közvetlenül a hídfő torkolatánál majdnem elütött egy járókelőt. Fütty harsant – egy rendőr megállította a tiltott sebességgel, életveszélyesen közlekedő autót. A rendőr a sofőrhöz lépett és a jogosítványt kérte.

Ebben a pillanatban kiugrott az autóból Biller Irén, s a rendőr elé penderült, és így szólt:

– Ismer engem, biztos úr? Biller Irén vagyok. Én vállalom a felelősséget.

– Ismerem a művésznőt – felelte a rendőr. – De a szabály, az szabály. A jogosítvány adatait feljegyzem, a többit majd elintézik odabenn.

A primadonna csicsergett, a rendőr erősködött, s közben bepillantott a csukott kocsiba. Bő fekete szoknyák harangjából előbukkanva, egy pár fűzőscipős láb dobogott idegesen a kocsipadlón.

– Ki van még az autóban?

Az operettdiva pillanatokig tétovázott. Aztán kivágta:

– A mamám!

– Na, bújjon elő, mama! – mordult a kandi rendőr a láthatatlan utasra. De megfagyott benne a szó s minden további eljárásra való hajlam, mikor az ülésről a „mama" helyett a kövér, reverendás népjóléti miniszter kászolódott elő.

*

A történetnek folytatása is van. Néhány nap múlva valamelyik ellenzéki képviselő interpellációt jegyzett be a képviselőházban a népjóléti miniszterhez kínos visszaélések és vaskos panamák tárgyában.

Vass József, hogy ne kelljen az interpellációra szóban választ adnia, a képviselő beszéde alatt elhagyta az üléstermet, és mikor az interpelláció végén a válaszadásra került volna sor, az elnök szájából elhangzott a szokásos enunciáció:

– A népjóléti miniszter úr nincs jelen!

A baloldalon felzúgott a lárma:

– Hol a miniszter? Megszökött? Fél! Szégyellje magát!

És annak bizonyságául, hogy amit négy ember tud, azt mindenki tudja – a méltatlankodó képviselők csoportjából felharsant egy stentori hang:

– Na, bújjon elő, mama!

**Békés István**

(A szerzőnek a napokban megjelent „Új Magyar Anekdótakincs" című kötetéből)

## Női dolgok

Vasvári Anna rajza



– Maga nagyon rosszul ítél meg engem, kedves Dezső...

## Pesti illemtan

*Vendéglátói berkekből*
*Ismerjük jól ezt a számot,*
*Szolid külsejű kis párok*
*Szeretik a gardedámot.*

*Bejön egy pár a presszóba,*
*Ifjú férfi, ifjú nővel,*
*Rendelésük illedelmes:*
*„Két rumot kérünk kísérővel!"*



## VIGASZ

Csinos ifjú nővel
Kötött házasságot
Egy öreg barátom,
Az ügy mellbe vágott.

„Megőrültél?" – mondtam –,
„Ez majd csak bajt hoz rád,
Hiszen ez a kis nő
Túl fiatal hozzád."

„Igaz, hogy fiatal,"
Felelt emelt fővel,
„De e kis hibája
Elmúlik idővel."

**—éghy**

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza ter 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.6341 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3.
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.